

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

ORTADOĞU DEVRİMİ

• Politik
Hedef
Ve Etkin
Toplumsal
Mücadele

• Devrimci
Kitle
Mücadelesi
ve Proleter
Hegemonya

• Dünya
Devriminin
Cephaneliği-2

• İdam
Tartışmaları

• 68 Günlük
Yürüyüş
Sona
Erdirildi

• Kadına
Yönelik
Şiddete
Karşı
Dayanışma

POLİTİK HEDEF VE ETKİN TOPLUMSAL MÜCADELE

Devrimci mücadelenin zafere ulaşması, proletaryanın ve halk kitlelerinin etkin savaşımına bağlı. Bu sonuç kendiliğinden, sınıf ilişkilerinin kendi seyrine bırakılarak alınmaz. Burada devrimi gerçekleştirme işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin önüne aktif bir görev olarak konmalıdır.

Bugüne dek büyük kitlesel güce ulaşan sosyalist hareketler oldu, fakat onlar reformist ve oportünist çizgileri nedeniyle kendi güçlerinin önüne devrimi gerçekleştirme hedefini koymadılar. Yığınların etkin desteğine karşın, önlerine devrimi aktif olarak gerçekleştirme görevi koymadılar. İzledikleri oyalamacı, dolambaçlı ve uzlaşmacı politikaları nedeniyle emekçilere gelecek açısından güven vermiyorlar. Bu durumda devrime inanların onlardan uzaklaşması kaçınılmazdır.

İşçi sınıfının, halk kitlelerinin önündeki görevin ne olduğunu açık olarak koymuşsan yani güncel görevin devrimi etkin olarak zafere götürmek olduğunu belirlemişsen, mücadelenin ikincil sorunlarıyla oyalanıyorsan, gelişen devrimci mücadelenin gerisinde kalırsın zorunlu olarak. Ancak etkin olarak devrim için mücadele eden bir güç olayların gerisinde kalmaz, tersine olaylara yön verir, etkiler, öne çıkar.

Bugün devrimi somut bir görev olarak önüne koymayanlar, gerçekte proletaryanın devrimdeki ve tarihteki rolüne güven duymuyorlar. Lafta proletaryanın devrimin öznesi olduğunu kabul ediyorlar ancak öznenin mücadeledeki konumunu kavramış değiller. Proleter sınıfın devrimin öznesi olması, bu sınıfın devrimin dayandığı bir güç olması, kitleleri harekete geçirici, ateşleyici ve gerçekleştirici güç olması toplumu dönüştürecek olan etkin güç olmasıdır. İşçi sınıfı sadece genel niteliği nedeniyle değil, taşıdığı pratik birikimler ve canlı deneyimleri nedeniyle de halk kitlelerinin desteğini alarak bu devrimi başarabilir. Oportünist sosyalizm devrimci halk kitlelerinin varolan durumu değiştirme gücüne, kapasitesine, yeteneğine ve savaşımına hiçbir şekilde değer vermiyor. Bu yüzden sloganları devrimi gerçekleştirmeye yönelik değil, dolayısıyla bu sloganların kitlelerin üzerinde dönüştürücü bir etkisi olmuyor, onları devrime yönlentmiyor.

Bu nedenle kitlesel güçleri hangi düzeyde çıkarsa çıksın, devrim üzerine ne denli devrimci lafazanlık yaparlarsa yapsınlar,

bunlar proleter harekete, emekçi hareketine gerçek anlamda öncülük edemezler. Halk yaklaşması ve devrim zorunluluğunu en geniş kitlelere götürmek için bir anlayış ve çaba içinde olmayanlar devrimci yığın hareketine önderlik yapamazlar. Kitleleri devrim yönünde, emekçilerin iktidarı alması yönünde teşvik edeceklerine onları günlük istemlerin sınırları içinde tutmaya çalışıyorlar.

Oysa emekçi halk kitlelerine en büyük politik ve pratik desteğin yapılması gereken bir süreçten geçiyoruz. Kitlelere eksiksiz bir zafer için destek verilmelidir. Kesin ve sonuçta bağlanmış bir zafer için kitlelerin devrimci hareketi bugünkü ileri noktaya gelmek için zorlu süreçlerden, sert ve şiddetli kavgalardan geçti, büyük özverilerde bulundu ve başarı için daha fazlasını göze alıyor.

Türkiye ve Kürdistan emekçi halklarındaki değişim iyi anlaşılmalı. Uzun çatışmalardan geçen, pratiğin her biçimine başvuran ve yıllar boyunca devrimci eğitimi edinen kitlelerde büyük bir değişim olmuştur. Bir süreden beri devrimci yığın eylemlerinden söz ediyoruz. Bu devrimci bir değişimdir, nitel bir değişimdir. Devrim, bir grup insanın iradesi değil, geniş kitlelerin iradesi olmuştur. Devrimci teori yığınlarca kavranmış ve maddi bir güç haline gelmiştir. Emekçi halk kitleleri işte bu ileri nitelikleriyle karşılıyorlar yeni çatışmaları.

İşçilerin, emekçi halk kitlelerinin devrimci harekete katılımı mücadelenin ilk yıllarında sınırlı olmuştur. Daha çok destek verme, yardım etme ve olanaklarını sunma biçimindeydi. Bu çeşitli yol ve biçimlerde olmuştur. Yığınların devrimci biçimlenişi bu katılım sırasında gerçekleşmiştir. Bir halk devrim savaşçıları barındırıyor, destekliyor ve daha ileriye giderek aktif olarak mücadele içinde yer alıyorsa, o halk dönüşüme uğramıştır ve hareket sağlam bir kitle desteğine sahip olmuş demektir.

Faşizme ve sermayeye karşı mücadele sadece bununla sınırlı olmamıştır. Edebiyat, sanat ve kültür alanında da sömürü ve baskı toplumuna karşı büyük bir kavga verildi. Bu alanda verilen kavga devrimci amacın geniş kitlelerce benimsenmesini ve kitlelerin harekete katılmasını sağladı.

Bütün bu yapılanlar devrim kavgasının ne denli zengin bir birikime dayandığını, kendini çok çeşitli görünümde gösterdiğini, halkın içinde ne kadar derin kök saldığını ve büyük bir gücü dönüştürdüğünü

gösteriyor.

Mücadelenin düzeyi her dönem aynı olmadı. Fakat mücadele farklı düzeylerde de olsa süreklilik göstermiştir. Verilen mücadelenin temel bir özelliği militan olmasıdır. Savaşma katılan kitleler savaşım sırasında daima atılgan, enerjik ve canlı bir tutum sergilemişlerdir. Bunun böyle olması boşuna değildir. Ezilen ve sömürülen kitleler sürekli baskı gördü, sürüldü, katledildi. Böyle bir yerde mücadele devrimci biçimde devam edebilir ve tepede tırnağa devrimci savaş bir nitelikte verilebilir. Bu koşullarda uyusukluk, ılımlılık, edilgenlik emekçi ve sömürülenlere hiçbir sonuç getirmez. Yığınlar politik deneyimlerinden biliyorlar ki, gerçek militan, devrimci çizgide yürütülen bir mücadele kendilerini zafere götürebilir.

Halk yığınları büyük bir istek, kararlılık ve coşkuyla mücadeleyi gündün güne yükseltirken geleceğe kesin bir güven duyuyorlar. Geleceğe olan güven boş bir avuntu değildir. Her koşulda verilen devrimci savaştan ileri geliyor. Bugünkü güce devrimci savaşla geldi, yarınlar devrimci savaş kendi üst biçimlerine çıkartarak varacaktır.

Emekçiler geleceğe boyun eğdirilemez mücadele temelinde büyük güven içindeyken ve bu yönde hareket ederken emekçi yığınların öncüleri olduklarını ileri süren oportünist ve reformist çevreler ise geleceğe aynı güveni duymuyorlar. Dolayısıyla bu çevrelerin taktikleri kesin bir zafer hedefine yönelmiş değildir.

Taktiğin sınıflar ilişkisini, sınıf çatışmalarını ve bu çatışmaları tüm doğruluğu, tüm gerçekliği ve tüm canlılığı içinde vermesi için verili koşulların etkisiz çok yönlü ve bilimsel, nesnel tam bir analizinin yapılması gerekiyor. Somut koşullar kendi gerçekliği içinde yani kendi somutluğu içinde çözümlenmelidir. Somut koşullar sürekli bir akış ve değişim içindedir.

İçinde bulunduğumuz dönem kendi gerçekliği içinde ele alırken, çalışan sınıf için, bu sınıfın amacı için en önemli, en temel ve en belirleyici olanı almamız. Bu gün öne çıkan hedef emekçilerin iktidarı ele geçirmesidir. Bu kitlelerin en yaşamsal, en temel siyasal sorunudur. Yığınların bu en yaşamsal siyasal sorunun çözümü için devrimci genel halk ayaklanmasının zorunluluğu tüm keskinliği ve tüm çarpıcılığıyla ortaya konmalıdır.

C.DAĞLI

DEVRİMCİ KİTLE MÜCADELESİ VE PROLETER HEGEMONYA

Tarih sınıflar mücadelesidir. Ama bu tarihi insanlar yapar. Tarih, tek tek bireylerin istemlerinden, bu istemler uğruna gerçekleştirildikleri eylemlerin toplamından ibarettir. Bütün bu eylemler tarihsel olarak verilmiş koşullar içinde gerçekleşir. Çünkü insanların maddi ve düşünsel yaşamını belirleyen, insanların içinde yaşadığı koşullardır. Koşulların değişimi insanların yaşamını da değiştirir. Ve insanlar, eylemleriyle hem içinde yaşadıkları koşulları hem de kendilerini değiştirirler. Bütün bunların toplamı sınıflar mücadelesini oluşturur. Bugünkü kapitalist sistem koşullarında insanlar, bu toplumdaki iki temel sınıftan birinin -proletarya ve burjuvazisafalarında yer alırlar. Diğer sınıf ve katmanlar toplumsal olarak bir gelecek projesine sahip olmadıklarından bu iki sınıftan birine bağlanırlar. Burada asıl sorun mevcut koşulların köklü değişimi, yani daha ileri bir topluma geçiştir. Bu geçiş nasıl olacak? Bunun tek yolu sınıflar mücadelesidir; proletarya ve ezilen, sömürülen yığınların sınıf mücadelesini sonuna kadar götürmesi, burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine son verip, kendi iktidarını kurmasıdır. Ancak sınıflar mücadelesi burada da bitmez, sınıfların ortadan kaldırılmasına kadar devam eder.

Gerçek bir kitle hareketi bu tarihsel süreçte, kapitalizmden komünizme geçiş sürecinde ortaya çıkar. Devrimci demokratik hareket de bu sürecin bir parçasıdır. Bu süreçte kitle hareketi, proletaryanın iktidara geliş biçimi ister sosyalist devrim biçiminde, ister halk demokrasili devrimler ve oradan sosyalist devrim biçimiyle olsun fark etmez, asıl olarak proletarya diktatörlüğünden sonra hem genişlemesine hem de derinlemesine büyüyecek, gerçek anlamıyla kitlelerin bilinçli hareketi olacaktır. Zira kapitalizmin aşılıp yadsınması sürecinde komünist hareket dışında hiçbir güç kitlelerin sınıfsız topluma yürüyüşünü örgütleyemez. Geniş emekçi yığınlar ilk defa bu tarihsel süreçte, kapitalizmden komünizme geçiş sürecinde giderek artan biçimde kendi gerçek kurtu-

luşları için harekete geçeceklerdir.

Devrimin yükseliş içinde olduğu, devrimci kitle hareketinin atılım yaptığı dönemlerde, harekete geçen kitlelerden belirli bir kesimi örgütlü mücadeleye katılır. Burada hareket hız kazandığı için, pratik olarak öne geçtiği için bu kesimlerin teorik gelişimi yeterince sağlanamaz. Bu süreçte sosyalizmin, marksizm-leninizmin kitleler içinde etkisi genişler, ancak teorik kavrayışın ve derinliğine kavrayışın hızı daha yavaş olduğundan, burada bir zayıflama ortaya çıkar. Bu nedenle hareketin genişlemeye başladığı, yeni yeni insanların harekete katıldığı böylesi dönemlerde Leninist partinin konumu daha da çok önem kazanır. Çünkü devrimci hedefler ve devrim mücadelesinin gerektirdiği görevler doğru olarak ortaya konduğunda, bu görevleri yerine getirmek bu devrimci hedeflere ulaşmak için, bu görüşlerin enerjik kitlelerle buluşması hayati öneme sahiptir. Devrim, ancak bu buluşma gerçekleştiğinde yoluna devam edecek, zafere ulaşacaktır. Burada, özellikle leninist kadroların hep akıllarında bulundurmaları gereken bir şey var: *“Devrimci deneyim ve örgütsel ustalık edinilebilen şeylerdir. Yeter ki, insanda gerekli özellikleri edinme isteği olsun.”* (Lenin, Seçme Eserler Cilt 2, Sf.63)

Proletaryanın, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan, ezilen sömürülen emekçi sınıflardan geniş kesimler her geçen gün daha da artarak eyleme geçiyor, harekete katılıyorlar. Burada ağırlıklı olan yan, kendiliğinden yandır. Ama kendiliğinden kitle hareketi ne kadar yaygın ve güçlüyse devrimci mücadele de o kadar geniş alanlara yayılarak gelişiyor demektir. Bu koşullarda leninistlerin teorik, pratik ve örgütsel çalışmaları çok daha önem kazanıyor, leninist kadrolardan yüksek bir bilinç istiyor.

Kitle hareketinde açıkça görülen bir yaygınlık ve gelişme var. Kürt ulusal hareketi ve Kürt halkının durumu bunun dışında tutulsa dahi bu durumda açıkça görülüyor. Kürt ulusal hareketinin hedefinde ulusların kendi kaderini tayin hakkı,

yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olmasa da, bu mücadele burjuva sınıfın etkilerine açık olsa da nesnel olarak devrimci bir konumda bulunuyor. Burada bunu belirterek Kürt ulusal hareketini değerlendirmemizin dışında tutuyoruz.

Bizim asıl olarak dikkat çekmek istediğimiz yan, Türkiye proletaryasının bu konuda kendi görevlerini yeterince yerine getirmemesidir. Burada ısrarla, kalın çizgilerle altını çizerek bir kez daha belirtelim; hangi sınıf ya da katmanı hedef alırsa alsın, sermayenin ve faşist devletin her türlü baskısına, terörüne tepki göstermiyorsa, devrimci bir sınıf olan proletaryanın kendi görevini yeterince yerine getirdiği söylenemez. Proletaryanın her koşulda yapması gereken, toplumda yaşanan olayları, sermayenin ve devletin baskılarını, terörünü, saldırılarını kendi devrimci sınıf bakışıyla ele alıp değerlendirmek ve bu durumu kendi sınıf çıkarları açısından yorumlayarak teşhir etmek, karşı çıkmaktır.

Proletarya, toplumun en devrimci sınıfı olarak diğer emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları, sermayenin ve devletin baskısı altındaki bütün katmanları kendi hegemonyası altında toplayıp, onlara önderlik edemezse, bir sınıf olarak kendi kurtuluşunu da gerçekleştiremez. Proletarya bu tarihsel görevini yerine getirebilmek için toplumsal alanda yaşanan bütün güncel olayları, politik gelişmeleri kendi devrimci sınıf bakışıyla ele almak, diğer emekçi sınıfları ve ezilen, sömürülen kesimleri kendi devrimci hedefleri etrafında örgütleyip harekete geçirmek zorunda olduğunu bilince çıkarıp, buna uygun davranmalıdır.

Kentsel dönüşüm adı altında kent merkezleri tekellerin yağmasına açılıp, emekçi sınıflardan yüz binlerce insanın gecekonduları, evleri yıkılıp sokağa atılırken; HES yapılacak diye doğa tahrip edilip yağmalanarak kırsal alanda yaşamalarını sürdüren emekçi köylülerin yaşam alanları ellerinden alınırken; Alevi emekçilere, kitlelere olmaz hakaretler edilip horlanarak Sünni İslam'ın asimilasyonu dayatılırken; ezilen ulus ve ulusal toplu-

lukların bütün ulusal demokratik hakları çiğnenip, ulusal varlıkları inkar edilerek asimilasyon politikaları uygulanırken ve daha pek çok toplumsal politik sorun yaşanırken, işçi sınıfı neden bu sorunlara, geniş emekçi yığınların yaşamsal sorunlarına dair yeterince tepki göstermiyor? Neden bu kadar güncel politik sorun varken daha az devrimci faaliyet yürütülüyor ve sendikal halklar, işten atmalar, taşeronlaştırma, ücret vb. kendi dar meslek sorunlarının, fabrika duvarlarının içinde sıkışıp kalıyor?

Bu sorunlara açık ve net bir cevap vermek gerekirse şunu söyleyebiliriz: Leninistler kitlelerin atılımına ayak uydurmakta zorlandıkları için, henüz kitle hareketinin önüne geçip, yığınları yönetmeyi yeterince başaramadıkları için hatta yer yer kitle hareketinin peşinden koşturdukları, yetişemedikleri için. Geniş kesimlerin, toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarının içinde sürüklendiği felaketlerin, yokluğun, yoksunluğun, sefaletin ve her gün yaşanan rezaletlerin teşhirini yeterince geniş ve yeterince çarpıcı biçimde yapmayı henüz öğrenemedikleri için. Leninistler bütün bunları başardığında -ki bunu başaracaklarını daha şimdiden yapmaya başladıklarıyla gösteriyorlar- en sıradan işçi bile Kürt ulusuna, ezilen horlanan ulusal topluluklara, yok edilmeye çalışılan diğer din ve mezheplerden emekçilere, öğrencilere, kırlarda ve kentlerde yaşayan emekçi yığınlarına ve bütün toplumsal katmanlara yönelen baskı, sömürü ve zulme karşı sessiz kalmayacak, tepki gösterecek, devrimci mücadeleye omuz verecektir.

Daha önce insanların yaşamını tarihsel olarak verili olan nesnel koşulların belirlediğini söyledik. Bu tarihsel koşullar içinde bir toplumsal sistem altında yaşamak ya da bu sistemi değiştirmek amacıyla harekete geçmek de bir tercih meselesi değildir. Bunu belirleyen de nesnel koşullar ve zorunluluklardır. Eski toplumsal sistem olan kapitalizme karşı mücadeleye atılmak ne kadar zor olursa olsun, bu tarihsel bir zorunluluktur; bu sömürücü sınıftan ve bu sömürünün yarattığı toplumsal felaketlerden kurtulmanın en kısa ve en geçerli yolu bu mücadele yoludur.

Nasıl ki, eski topluma karşı mücadele bir zorunluluksa, eski toplumu yıkıp yerine daha ileri bir toplum olan sosyalist toplumu kurmak ve oradan da sınıfların ortadan kaldırılması sosyal hedefine yürümek uzun ve özverili bir mücadele sürecini gerektirir. Politik iktidarın ele geçirilmesinden önce başlayan bu süreç büyük bir sorumluluk gerektirdiği gibi, uzun ve zorlu mücadelelerle dolu bir süreçtir. Ve bu süreç, politik iktidarın ele geçirilmesinden sonra da başka biçimler ve araçlarla devam eder. Devrimci olmak bütün bu zorunlulukları, uzun ve özveri dolu mücadele sürecini göze almayı gerektirir. □

ZİNDAN SAVAŞÇILARINA BİN SELAM!

Merhaba Genç Yoldaşlar,

Bu son süreçte yaşanan olaylar bize gösteriyor ki iç savaş yoğun bir şekilde gelişme göstermekte ve artık belki de tarihin hiç tanık olmadığı eylemlere sahne oluyor sokaklar. Bizler İzmir Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği olarak 16 Kasım günü bu yaşanan gerçeği gençliğe ulaştırmak için İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi ve İzmir Meslek Yüksekokulunda bildirimimizi ve afişlerimizi götürerek ajitasyon propaganda çalışması yaptık.

Sabahın erken saatlerinde bu çalışma için yola çıktık ve fakültenin bahçesi ve dersliklerin girişlerinde bulunan her panoya, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük- Mücadele Birliği”, “Nehir Olup Denizlere Akmak İçin DÖB Saflarına-DÖB”, “Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına-DÖB” ve “Denizlerin Yoldaşlarından Zindan Savaşçılarına Bin Selam!-DÖB” yazılı afişlerimizi astık.

Fakülte içlerine bulunan bütün dersliklere girerek her masaya (öğretmen masası da dâhil) “Gençler; Denizlerin Açtığı Yoldan Devrime, Sosyalizme Yürüyelim” başlıklı bildirimimizi bıraktık.

Son süreçte artık daha fazla devrimin propagandasına ihtiyacımız var yoldaşlar. Her gittiğimiz yere çalışmalarımızı da götürmeliyiz. Devrimin Kürt halkı ve işçi sınıfı ile ete kemiğe bürünen durumu bizlere her an devrim olabileceğini gösteriyor. İzmir DÖB ve GEB olarak böylesi çalışmalarımızı buradan arttıracığımızı söylüyoruz.

Denizlerin yoldaşlarından işçi sınıfının iktidar kavgasına ve zindan savaşçılarına bin selam...

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)
İzmir Genç Emekçiler Birliği (GEB)

DÜNYA DEVRİMİNİN CEPHANELİĞİ-2

Ve Üçüncü Büyük Dalga

Yirmi yıllık karşı parantezde, ciddi devrimci yükseliş anları da yaşandı ve bunlar aslında, dünya tarihinin yeni evresinin tüm maddi koşullarının olgunluğuna işaret eden önemli hareketlerdi.

90'lı yılların ikinci yarısında Avrupa'da yüzyılın grevleri gerçekleşti; fakat sendikalaşma ve parlamentarizme boğazına kadar batmış Avrupa proletaryasının bu yükten kurtulabilmesi için 2008 krizi ve sonrasında büyük Arap devrimlerini beklemek gerekecektir. 1999'da ABD'nin Seattle kentinde patlak veren isyan, kısa sürede tüm dünya çapında anti-küresel hareketler zinciri yarattı. Fakat proletaryanın henüz devrimci güçlerini toparlayamadığı bu erken dönemde, hareketin politik yönlendiriciliğini küçük burjuva reformizmi ele geçirdi. Taban vergisi, istihdam dostu yatırım gibi reformist laklakçılığın bu en zavallı biçimleri, tarihin en geniş çaplı küresel eşgüdümüne sahip eylemler zincirinin siyasi bir sonuç yaratmasını engelledi. Küçük burjuva sosyalizminin iyiden iyiye reformist bataklıkta kaybolup gittiğini, 1950-80 dönemindeki devrimci öncülük konumuna bir daha asla ulaşamayacağını dünya çapında kanıtlayan bir hareketlilikti bu. Ve hiç de şaşırtıcı değildi. Küçük burjuva devrimciliğinin yıkımını, sadece sosyalist sistemin dağılması değil, ama daha temelde, sermayenin ekonomik tam ilhakının yerleşmesi hazırlamıştı.

90'lardan sonraki yirmi yıla, emperyalist merkezler arası tekeli birlik ve amansız rekabet ile, bağımlı ülkelerin tam ekonomik ilhakının tamamlanması damgasını vurdu. Borsaların ve bankaların mali-yönetimsel entegrasyonu, bağımlı ülkeleri de içine aldı. Kapitalist iş bölümü, sektörel farklılık düzeyinden, aynı sektörün ayrı ayrı aşamalarının ülkeler arasında dağılması düzeyine ulaştı ve "küresel tedarik zinciri" ortaya çıktı. Bu da, hem emperyalist merkezlerde hem de bağımlı ülkelerdeki proletaryayı, birbirine yaklaşan sosyal sefalet konumlarına sürükledi. Motor bloku Milano'da, pistonlar Bursa'da, kaporta sacı Ukrayna'da ve kilitler Pakistan'da ürettiyordu. Bu denli ileri endüstriyel entegrasyon, ortaya çıkacak herhangi bir krizi, kısa sürede küresel bir kriz haline getirmeye yeterdi. Öyle de oldu.

2008'de Lehman Brother'ın iflasıyla ilk zirvesine ulaşan dünya krizi, hemen beş kıtaya yayılmakta gecikmedi. Sanayideki ve bankalardaki bu çöküşe, ne zamandır tekelerin egemenliğine geçmiş bulunan tarımsal üretimin krizi de eklenince, eskisinden çok daha güçlü bir devrimci dalganın doğması için gerekli iklim oluştu. Dalganın büyüklüğü, küçük burjuva reformizminin boyunu kısa sürede aşmıştı.

Bağımlı ülkeler üzerinde emperyalizmin ekonomik tam ilhakı, kentlerdeki ve kırlardaki küçük mülk sahiplerinin bağımsız küçük üretimlerini adeta buldozer gibi ezmişti. Eskinin küçük üretici ve ticaret erbabının yerini şimdi kentlerin market zincirleri, taşeron atölyeleri ve büro çalışanlarından oluşan önemli bir kuşak aldı. Kırdaki da, endüstriyel ekim için tohumu bile tekellerden satın almak zorunda kalan küçük toprak sahipleri vardı artık. Dünya çapında yüz milyonları bulan bu kitle, tekelle karşı varlık-yokluk savaşı veren bağımsız küçük üreticiler olmaktan çıkıp, tekeli üretim-dağıtım ağı bünyesinde ve ancak bu yapı içinde kendi çıkarlarını korumaya çalışan küçük-burjuva katmanlar haline aldılar. İşte bu ekonomik temel yüzünden, bu küçük-burjuva orta kesimler, 2008'de patlak veren kapitalizmin küresel krizi karşısında, hiç bir tarihsel inisiyatif geliştirecek durumda değildi. Kendi öz çıkarları için, tekeli üretim-dağıtım ağının dışında yeniden bağımsız küçük üretime dönüşümü isteyebilirlerdi? Ama bu, tarihsel açıdan gericilik olurdu. Oysa çözüm, tekellerin bir adım ötesinde, yani sosyalizmdeydi. Ve bu çözümü savunabilmek için, küçük burjuvazinin açıktan bir sınıf intiharı gerçekleştirilmesi gerekliydi. Dünya çapında küçük burjuvazinin bu siyasal ataleti, Arap devrimleri kuşağında proleter ve yoksul emekçilerin devrimin zaferini burjuvazinin muhalif kesimlerine kaptırmasının arka planını hazırlamıştır.

Küresel Devrimin Mayın Haritası

İçinde bulunduğumuz küresel devrimci durumun özgünlüğünü, küçük burjuva öncülüğün siyasi-pratik iflasında ve buna karşılık, proleter hareketin dünya çapında bir eşgüdümüne ilerleyen dev atılımlarında aramak gerekir. Şimdiki krizin en yıkıcı etkilerinin, bizzat emperyalist merkezlerde

yaşanıyor olması, bu özgünlüğü yaratan ekonomik olgudur.

Krizin şimdiki merkezi Avrupa'dır. Euro para birliğinin dağılması için artık herkes gün sayar hale geldi. Bu, sonuçları açısından, sadece Avrupa'yı değil ama tüm kapitalist dünyayı derinden sarsacak bir dağılımdır. Her şeyden önce Euro, dünya mali piyasalarına kredi akıtarak ekonomilerin çöküşünü yavaşlatan en büyük para pompasıdır. Doları da ayakta tutan, Euro'nun yarattığı bu destektir. Birliğin dağılmasıyla, sadece Almanya'da buharlaşacak servet miktarının 3-4 trilyon dolar arası olduğu hesaplanıyor. Öte yandan, AB rüyası, son dönem sermaye sınıfının emekçi halklara satabildiği tek hikâyeydi. Bu hikâyenin boşluğa düşmesiyle birlikte artık burjuvazi haklılığını ve meşruiyetini kabul ettirebilecek hiçbir ideolojik söyleme sahip değil. Keza, bir başka hikâye, ama herkesin yalan olduğunu baştan bildiği bir hikâyeye, büyük "Amerikan Rüyası", şimdi bizzat pazarlamacıları tarafından çöp sepetine atılmakta...

Avrupa'nın derin krizinde, proletaryanın tarihsel inisiyatifi dünya çapında ele geçirebilmesi için tüm olanaklar mevcuttur. Halen daha Avrupa, dünyanın geri kalanının gözünü dikip baktığı ve izlemeye gönüllü olduğu bir merkezdir. Bu kıtanın proleter devrimleri, hem ekonomik entegrasyonun getirdiği sıkı bağlara, hem de tarihsel-sosyal-kültürel bağıntılarla, beş kıtayı birden etkisi altına alıp peşinden sürükleyebilir.

Daha şimdiden Yunanistan, İspanya ve Portekiz, proleter ayaklanmalara defalarca sahne oldu. Bu ülke başkentlerinde milyonlar, pek çok kez parlamentoları kuşatmaya aldılar. Kuşatma güçleri ile parlamento binası arasında kalan 10 metrelik o mesafede, proleter kitlelerin bütün tarihsel önyargıları, geleneksel fikir kalıpları ve demokratizm yanılıgıları bulunuyordu. Yine de, gelişmiş kapitalist ülkelerde proleter devrimin önündeki bu yüzelli yıllık kültürel-ideolojik bariyerler yıkılmıştı, sadece şu 10 metrelik alana sıkışıp kalmıştı işte. Roma sokaklarını ses bombaları ve dinamitlerle işgal eden İtalyan madencileri gibi, güney Avrupa'nın ateşli mizaca sahip proletaryası, yalnızca son iki yılda, pek çok önyargıyı parçalayan devrimci deneyimler biriktirdi. İşin en iyi yanı, bu öfkeli proleter yığınının karşısına çıkıp kim-

senin, taban vergisi ya da istihdam dostu kredi vb safsatları öneri diye sunamaması oldu. Küçük-burjuva sosyalizmin bu çöküşü, proletaryanın üstüne bulaşmış demokratizm hastalığından ve önyargılarından çok daha hızlı kurtulmasını sağlıyor.

Kıtanın güneyini ateşli kalabalıklarla hareketlendiren devrimci dalga, kıtanın kuzeyinde epeyce daha temkinli ama kuşkusuz daha sistematik adımlarla yol alıyor. İngiltere ekonomisinin neredeyse yarısını oluşturan bankacılık sektöründe odaklanan yıkım, nüfusun ezici çoğunluğunun sosyal konumlarını at üst ediyor. Sefaletin dibinde yaşayan göçmen azınlıkların mahallelerinde bu alt üst oluş, Londra'yı ateşe boğan isyanlarla kendini gösteriyor; emekçilerin daha üst tabakasında ise, haftalar boyu sabırla hazırlıkları sürdürülen oldukça etkili genel grevlerle kendini gösteriyor. Tüm tarihi, burjuva önyargılara beşiklik etmek olan İskoçya'da binlerce kişi "bağımsız sosyalist İskoçya" pankartlarıyla yürüyor. İrlanda'da işçiler, 20. yüzyılın başında katledilen komünist ve işçi önderlerin posterlerini taşıyor.

Avrupa'nın ilerleyen devrimi, en ciddi sonuçlarını Doğu Avrupa'da alacaktır. Çünkü burada işçiler, burjuva demokrasisi önyargılarıyla daha yüzeysel temas kurdular. Doğu Avrupa'da küçük-burjuvazi, bir sınıf olarak değil ama daha çok bir zihniyet olarak varlığını sürdürür. Ve bu zihniyet, AB refahı rüyasını işçilere bulaştırarak sosyal etkinlik kazanmıştı. Şimdi tarihe karışan bu rüya, milliyetçi hezeyanlarla yama tutmaya çalışıyor. Ancak, ekonomik kriz bu yamaları da parçalayıp atıyor ve nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı, bir kez harekete geçtiğinde, parlamentoların önündeki o son 10 metrede duracak değil.

Dünya kapitalizminin en ileri emperyalist merkezi ABD, geçen yıl Wall Street işgalcileri ile adeta sosyal bir deprem yaşadı. Borsa ve bankaları işgal hedefiyle ortaya çıkan hareket, tüm dünyada görülmemiş bir etki yarattı. Kısa sürede onlarca farklı ülkede bu hareketi taklit eden işgal eylemleri başladı. Ne var ki, ABD'de hareketi başlatanlar, "herkesin fikrini hesaba katmak" adına, devrimci öncülüğü bırakıp, ilkel demokrasi oyunculuğuna soyununca, baştaki radikal hedeflerin yerini, başkanlık seçimleri üzerinde etkili olmak gibi klasik Amerikan reformist önyargılarına terk edince, hareket dağıldı. Bu yılın eylül ayında yeniden başlayan eylem, bu kez eyaletleri saran büyük grevlerle omuz omuza yürüyor.

ABD'de mücadelenin en özgün yanı, en geniş kitlelerin daha ilk adımlarında sosyalizmi tartışmaya başlamış olmalarıyla ayırt edilebilir. Amerikan halklarına özgü pratikçilik, hareketi bir kez başladımı mantiki-pratik son noktasına kadar taşıma içgüdüleriyle alevlendiriyor.

Emperyalist bir başka merkez Japonya, krizle iç içe yaşadığı deprem ve tsunami felaketleri ardından, yüz binlerin sokak gösterilerine sahne olmaya başladı. Ekonomik yıkım ticari açıkları dev boyutlara taşıdı, Japon mali oligarşisi çareyi Çin karşıtı şovenizmi yükseltmekte bulabiliyor, fakat etkili olamıyor. Bu şoven gösterilere birkaç yüz kişi itibar ederken, ülkedeki ABD üslurine karşı yüz bini aşkın kişi toplanabiliyor. Sermayenin, emek üzerinde kurulu olan en nefes aldırılmaz egemenliğine sahip bulunduğu Japonya'da, toplum bir kez ciğerlerine taze devrim havası çekmeye görsün, işte o zaman Japon proletaryasının kimilerine mucize görünen dev adımlarına tanıklık edeceğimizden kimse kuşku duymasın.

Sistemsel çöküş sadece ABD ile sınırlı kalmayınca, bağımlı ülkelerin proletaryası ve ezilen halk kitleleri, daha büyük bir özgüvenle mücadeleye girişmeye başladı. Bu sayede emek hareketi, daha önce görülmemiş seviyelere yükseldi. Hindistan'da Eylül ortasında yapılan genel greve tam 50 milyon emekçinin katıldığı hesap ediliyor. Bu rakam şimdiye dek bir ülkede eyleme çıkan en muazzam kalabalığı ifade ediyor. Hindistan'da mücadele uzunca süredir, ülkenin iktisadi açıdan en geri bölgeleri ile sınırlı kalmıştı. Geri kırsal bölgelerde, maocu gerilla grupları yoksul köylülüğü örgütleyerek, uzun iç savaş yürütme gücüne ulaştılar. İktisadi ve sosyal yaşamın merkezlerindeki mücadele ise, ancak son birkaç yılda gerçek canlılığına kavuştu, pek çok yerde yığınsal ayaklanmalar seviyesine ulaştı. Bu dev ülkede, proletaryanın hemen yanı başında, bağımsızlık savaşının henüz taze olan anılarından güç alan muazzam bir küçük-burjuva nüfusu var. Nitekim 50 milyonu greve çeken esas talep, hükümetin Amerikan tekelerine vaat ettiği ayrıcalıkları geri çekmesi talebidir. Ancak dev proleter kitle bir kez gücünü sınırdı, muazzam gövdesini hareket ettirince nasıl bir sarsıntı yarattığını gördü; yoksul köylülüğün yüz milyonlarca gücünü arkasına almayı başardığında, tüm uzak Asya'yı yerinden oynatacak bir devrim başarılabilir. Küçük kardeş Pakistan'da sel felaketinin yarattığı büyük açlık tehlikesine karşı hareketlenen sokakları, ancak

Hindistan devriminin gelişimine paralel bir gelişme seyri izleyebilir. İşte ancak o zaman ki dev Çin-Hindistan arasına sıkışıp kalmış küçük Nepal'ın uzlaşma ve ihanetlerle yaralanan devrimi de karanlık labirentlerde kaybolmaktan kurtulacaktır.

ABD emperyalizminin on küsur yıl önce belirginleşen çöküşüyle, sınıflar savaşında yepyeni imkânlarla daha erken dönemde kavuşan Latin Amerika kıtası, ardı ardına sol ve sosyalist hükümetler deneyimlerinden geçiyor. Brezilya, Nikaragua ve Uruguay, bir zamanlar idamla yargılanan gerilla komutanlarının doldurduğu başkanlık saraylarına sahip. Arjantin, Bolivya ve Brezilya, milyonları içine alan isyanlarda şekillenen ve bu isyanların mirasını sahiplenme iddiasında hükümetlere sahip. Ancak bu hükümetler, sermayenin hayati çıkarlarına dokunmaya korktular. Brezilya, troçkizmin iktidarında nasıl burjuva uşağı haline geldiğine kötü bir örnek oluşturdu. Arjantin'de ise, devrimci isyanın miras bıraktığı kostümlerle dolaşan Kirchner, küresel ekonomik çöküş karşısında harekete geçmek zorunda kalıyor; petrol ve maden tekellerini kamulaştırıyor. Bolivya'nın dinamitlerle silahlanmış devrimci proletaryasını 2003 yılında tam başkanlık sarayı kapısında durdurmayı başaran Morales, şimdi başkente aynı dinamitleri kuşanıp gelen ve koparıkları dev kayalarla caddelere barikatlar kuran madencilerin bunaltan baskısı altında, kamulaştırmaya hız vermek zorunda kalıyor. Şili'de ise öğrencilerin ateşlediği ve emekçi sınıflara yayılan kent savaşları, iki yılı aşan ve hızından bir şey kaybetmeyen direşkenliği ile hükümetleri uçurumun kıyısında gezdiriyor.

Latin Amerika'da karşı-devrimin askeri üs merkezi olan Kolombiya'da, bir zamanlar paramiliter katil sürülerinin başı olan şimdiki başkan, FARC ile üstelik Küba'nın yönlendiriciliğinde, müzakere yürütmek zorunda kalıyor. Muazzam ormanlarla bezeli kırsal alanları denetiminde tutan FARC, ELN gibi devrimci gerilla grupları, etkinliklerini büyük kentlere yayamadıkları için, zafere ulaşamıyorlar. Bu müzakereler, korkunç çelişkilerle boğuşan Kolombiya'da elbette barışı sağlamayacak, ama kent merkezlerinde milyonların üzerinde buldozer gibi duran baskıyı biraz azaltıp, isyanların bu milyonlara da sıçramasının önünü açacaktır.

Kuşkusuz, kıtada en özgün devrimci süreç Venezuela'da yaşanıyor. Siyasal arenada burjuvaziye altden, taban örgütlerinde 3 milyondan fazla emekçi yoksul kitleyi

örgütlemeyi başaran Chavez, şimdiye dek burjuvazinin ekonomik erkine pek az dokundu. Ülke ekonomisindeki yeri %50'yi aşan petrol endüstrisini kamulaştırarak, bu hayati adım sayesinde iktidarı ayakta tutmayı başardı. Fakat, her yeni seçim, tüm bu kazanımların boşa gidebileceği ciddi bir kumar halini alıyor. Bu yüzden yoksul kitleler, kendilerini güvencede hissedemiyorlar. Bu seçim, Chavez için son seçim. Eğer bu dönemde burjuvazinin ekonomik erkini ele geçirip, parlamentarist laklakhaneye çevrilmiş devlet aygıtını hurdaya çıkarmazsa, bunu Chavez'in yerine, güvensizlik hisleriyle boğuşan kitleleri arkasına takmayı başarabildiği oranda komünist parti yapacaktır.

Tunus ve Mısır devrimleriyle tarihsel bir atağa geçen Afrika kıtası, sömürgecilikten kurtuluş mücadelesinin taze mirasıyla egemen olabilen burjuva sınıfa karşı, bu kez tüm kıtayı sarmalayan grev dalgalarına sahne oluyor. Geçen yılın kırsal alan ağırlıklı açlık isyanları, bu yılın büyük grevleriyle tamamlanıyor. Sınıflar savaşı her adımda yeni yoksul kesimleri içine alacak şekilde büyüyerek sürüyor. Öyle ki, sadece iki yıl içinde bu isyanlar karşısında pek çok hükümet ve bakan istifa etmek zorunda kaldı. Ve nihayet, kıtanın en gelişkin kapitalist ülkesi Güney Afrika Cumhuriyeti, oldukça kanlı bir madenci isyanıyla sarsıldı. Bu sarsıntı, yaşanan vahşetin gerçekliği aynasında, anti-ırkçı demokratik yöntemlerin bile nihayetinde bir burjuva diktatörlüğü olduğunu açığa vurdu. Ulusal ya da ırksal kurtuluşun toplumsal bir kurtuluş anlamına gelmediği, proletarya ve yoksulların kan bedeli ödemeyi sürdürdüğü bu gerçeklik, ancak proleter öncülük takip edilirse köklü dönüşümlerin yaşanacağına işaret etti. Kıtanın en kuzeyinde, Tunus ve Mısır'da başlayan ama küçük-burjuva önyargılar nedeniyle çalınan devrim, kıtanın bu kez en ucunda, küçük-burjuva önyargıları buldozer gibi ezip geçen bir kıvılcıma dönüştü. Bu kıvılcım, ulusal kurtuluş (ya da kuru bir anti-emperyalizm) meşalesiyle milyonların bakışını bulandıran küçük-burjuva önyargıları politik arenadan silecek bir yargının ilk adımıdır.

Küresel devrimci durum, güç odakları arasındaki rekabeti kızıştırırken, ekonomik-siyasal hegemonyanın çöküşü hızlanıyor. Ve bu rekabet ile çöküşün en sert biçimdeki yansımalarını, elbette Ortadoğu bölgesi yaşıyor. Dünyadaki halkların en yoğun silahlanmış kesimlerini barındıran Ortadoğu, bu nedenle, büyük güçlerin mücadelesinin ve çöküşünün, bunun yarattığı fırsatlardan yararlanan halkların hareketinin tüm sonuçlarını, oluk oluk akan kanla yaşıyor. Ve bu kan denizinin ufkunda kızıl bir güneş doğumunu müjdeliyor. Suriye'nin ilhak ettiği Kürdistan topraklarında ortaya çıkan demokratik devrim, ilerledikçe toplumsal devrimle iç içe geçiyor; toplumsal devrime doğru büyürken en köklü demokratik sorunları çözüme ulaştırıyor ve tüm ilhak edilmiş Kürdistan parçalarında özgürlük eylemlerine, büyük bir kararlılık, sonuna kadar gitme eğilimi taşıyor. Küresel devrimci durum, Türkiye ve Kürdistan topraklarındaki uzun iç savaşı, tankların, bombardıman filolarının, kolordu büyüklüğünde güçlerin tıpkı bir meydan muharebesi gibi aynı küçük alanlara yığılması sonucuna ulaştırıyor. Küresel devrim, bu topraklardaki gelişmeleri baş döndürücü hıza ulaştırmakla kalmıyor, sonucu belirleyecek nihai önemdeki savaşımına kapı aralıyor. Ve dünyanın her köşesinde olduğu gibi, bu topraklarda da küçük-burjuva reformizmi, atalet, sosyal-şovenizm, sınıf işbirliği gibi farklı bataklıklar içinde boğulup etkisizleşiyor. Ve yine tüm dünyada olduğu gibi, bu toprakların proleter devrimci güçleri, cesaretle ileri atıldıkları her yerde, büyük kitlelerin eylemlerini yönetecek kapasiteye ulaşabiliyor. □

GELECEĞİMİZ İÇİN!

14 Kasım Çarşamba günü DİSK'in "taşeronlaşmaya karşı yürüyüş" çağrısıyla binlerce işçi, emekçi ve öğrenci Basmane Meydanı'nda saat 14.00'da toplandı. Aileleri ve çocuklarıyla gelen İzelman işçileri de 3317 Nolu ulaşım işçilerini kapsayan taşeron ortaklığını protesto etmek için ellerindeki düdüklü çalarak yürüdüler.

Kitlesel olan yürüyüşte işçiler, emekçiler ve aileler "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İzmir Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Omuz

Omuza" sloganları atıldı. Sendikaların eylemi dışarıdan sürekli alkışlarla destek gördü. Yürüyüş güzergâhı üzerinde olan AKP il ve ilçe binaları önünde işçiler, işçiler öfkelerini yuhalamalar ile dile getirdiler. Yürüyüş boyunca DİSK ve Genel-İş Sendika yöneticileri konuşmalar yaptı ve İzelman işçileri "İşimiz, Ekmeğimiz, Geleceğimiz İçin Yürüyoruz" pankartıyla yürürken, DİSK de "İzin Vermeyeceğiz" pankartı açmıştı.

İşçilerin öncülük ettiği eylemde kadınlar eşlerinin talepleri için sokaktaydılar, çocuklar babalarının omuzuna oturarak zafer işareti yaparak yürüdüler. Eski Sümerbank'ın önüne gelindiğinde polislin geniş güvenlik önlemleri aldığı görüldü. Konak, işçilerin zafer sloganlarıyla inledi.

Basın açıklamasında taşeronlaşmanın gerçekleşmesinden sonra işçiler emekçileri tehdit eden olaylardan bahsedildi, "Taşeronlaşma ile beraber bir sürü işçi emekçi işinden olacak" denildi. Taşeron şirket tarafından işçilere dayatılan bu sözleşmenin keyfi, kuralsız ve güvencesiz çalışma düzeninin, kölelik düzeni olduğu söylendi.

İşçilere seslenen basın açıklamasında, bedelsiz hiçbir hakkın kazanılmayacağını altı çizildi. Basın açıklaması sonrasında atılan sloganlarla eylem son buldu.

Mücadele Birliği / İzmir

İDAM TARTIŞMALARI

R.T. Erdoğan, idam cezasının geri getirilmesi meselesini ortaya attığında, haklı olarak, çoğu kişi ciddiye almadı. Bunu, önceleri burjuva politikacıların klasik oyunlarından biri olan “gündem değiştirme” çabasına saydı. Ancak konuya ilişkin tartışmalar hala devam ediyor ve giderek “ciddiyet” kazanıyor.

Öyle ise bir soru ile başlamak durumundayız: İdam cezasının geri getirilme tartışmasının pratik bir değeri var mı? Ya da gerçekten ciddiye alınması gerekiyor mu? Hiç şüphe yok bu tartışmanın ne pratik değeri var ne de “ceza” anlamında ciddiye alınması gerekir.

Çünkü bir, egemen sınıf bu cezayı geri getirebilecek durum ve güçte değil. İki, böyle bir ceza maddesini Meclisten geçirse de uygulayabilecek hali yok. Üç, böyle bir cezanın “caydırıcı” etkisinin olmadığını geçmiş tarihinden biliyor. Dört, “caydırıcı” etki bir yana, bu ceza türünün düzene karşı mücadele halindeki kitleleri daha da ateşleyeceğini ve daha geniş kitleleri mücadelenin içine çekeceğini yine aynı tarihten biliyor olmalı.

Kürt halkını ve mücadele halindeki güçleri korkutma ahmaklığı ile malul biçimde başlatılan bu tartışmadan yine de emekçi sınıfların ve Kürt halkının öğreneceği, öğrenmesi gereken önemli noktalar var. Bu tartışmanın “hayırlı” diyebileceğimiz tarafı da bu olmalı.

Nedir bunlar? Bu tartışma bir kez daha göstermiştir ki, egemen sınıf ve devlet zindanlarda tuttıkları devrimci tutsaklara “rehine” gözüyle bakıyorlar. Sınıf savaşında, iç savaşta ne zaman zor duruma düştülerse ve buna karşılık emekçi sınıflara gözdağı vermek, korku salmak ihtiyacı duyduklarında daima zindanlardaki “rehineleri” öldürme tehdidi savurmuşlardır.

Bu ilk değil. 80’li yıllarda, “asmayıp da besleyelim mi?” sözüyle devletin bu politikasını ortaya koyan Evren faşisti direnişle, karşı koymayla karşılaştığı her durumda zindanlardaki tutsakları idam etme tehdidini savurmuştur. Özellikle PKK’nin

Tarih boyunca sömürücü sınıflar devrim için ayağa kalkmış halkları tekrar denetim altına almak için daima ellerinde tuttıkları rehinelere öldürme tehdidinde bulunmuşlardır.

Ama ezilenlerin, emekçi sınıfların buna yanıtı da, her zaman, ilk iş olarak zindanları yıkmak ve tutsakları özgürleştirmek biçiminde olmuştur. “Bastille” zindanının akıbeti tarihsel kanıttır. Burjuvazinin “rehineleri” öldürme tehdidine ezilenler, sömürülenler, çok zaman, zindanları yıkarak devrimci bir yanıt verdiler.

84’ atılımından sonra bu politika son derece aleni şekilde dile getirilmeye başlandı.

90’lı yıllarda zindanlara yönelik kapsamlı katliamlarla aynı politika devam ettirildi. Bir farkla: Artık emekçi sınıfların, ezilenlerin isyan duygularını, öfkelerini kabartan idam yerine çatışmalarda katletme yöntemi uygulanır oldu. Emekçi sınıfların isyan duygularını kabartan idam sehvası kurmak yerine “rehineler”in bu şekilde öldürülmesi faşist devlet için tercih edilmiş bir yöntem olmuştur.

Sermaye sınıfı, aleyhine değişen güç ilişkileri nedeniyle uygulayamaz hale geldiği idam cezasını reform ve demokratikleşme demagojisiyle, emekçi sınıflara sunulmuş bir lütuf gibi kaldırdı. Oysa bu tamamen güç ilişkileri ve sınıf savaşının seyriyle ilgili bir durumdu. Şimdi bir kez daha görüyoruz ki, güç ilişkileri ve sınıf savaşının seyri gerektirdiği zaman sermaye sınıfı ve faşist devlet “idam” cezasını geri getirmeye çalışmaktan çekinmiyor.

Demek ki, reformlar denen değişikliklerin sermaye sınıfı egemenliği sınırları dâhilinde hiçbir güvencesi yoktur. Onların kalıcılığının güvencesi sermaye sınıfı egemenliğinin bir devrimle yıkılması; yerine devrimci bir iktidarın kurulmasıdır. “İdam” tartışmasının kendisi bile, “hak ve özgürlükler”i başa koyan bir mücadele anlayışının ne kadar yanlış olduğunu göstermeye yetiyor. Doğru olan, devrim ve devrimci iktidar için mücadelenin başa konması, “hak ve özgürlükler” denen reformların ancak bu mücadelenin yan ürünleri olarak ortaya çıkacaklarının anlaşılmasıdır.

R.T. Erdoğan’ın başlattığı bu tartışma başka neyi gösterdi? Zindanların sınıf savaşı ve devrim mücadelesindeki yer ve önemini. Burjuva egemenliğin ve bu egemenliğin askeri-politik kurumlarının emekçi sınıfların, Kürt halkının ve devrimci güçlerin çok yönlü saldırısı altına girdiği; devrim korkusunun egemen sınıfı baştan aşağı sardığı koşullarda R.T. Erdoğan’ın devrimci tutsakları işaret etmesi ve “idam”ı gündeme getirmesi boşuna değildir. Kürt halkını ve emekçi sınıfları, onların en yiğit evlatlarını öldürme tehdidiyle mücadeleden vazgeçirme çabasıdır bu.

Ama bu R.T. Erdoğan’ın “keşfi” değildir. Tarih boyunca sömürücü sınıflar devrim için ayağa kalkmış halkları tekrar denetim altına almak için daima ellerinde tuttıkları rehinelere öldürme tehdidinde bulunmuşlardır.

Ama ezilenlerin, emekçi sınıfların buna yanıtı da, her zaman, ilk iş olarak zindanları yıkmak ve tutsakları özgürleştirmek biçiminde olmuştur. “Bastille” zindanının akıbeti tarihsel kanıttır. Burjuvazinin “rehineleri” öldürme tehdidine ezilenler, sömürülenler, çok zaman, zindanları yıkarak devrimci bir yanıt verdiler.

Bu tarihsel miras, bugünkü tartışmada sermaye sınıfına nasıl yanıt verilmesi gerektiğini de anlatıyor: “Hukuksal” lafazanlıklarla değil, meydan okuyarak ve “Bastille” örneğinin izinden giderek...□

AÇLIK GREVLERİ

PKK ve PAJK'lı tutsakların 68 gün boyunca sürdürdükleri açlık grevi/ölüm orucu eylemi, A.Öcalan'dan gelen "Eylem amacına ulaşmıştır; eylemi bırakın" mesajı üzerine bitirildi. Eylem, arkasında derslerle dolu bir süreç ve güçlü bir etki bırakarak bitti.

Şüphesiz, eylemin bu şekilde bitmesinden "memnun" kalanların başında hükümet geliyor. Başbakan Yardımcısı B.Arınç bu sevincini dile getirdiği açıklamasını "bütün Türkiye'ye geçmiş olsun" cümlesiyle bitirdi. Eylemin bu biçimde bitmesinden hükümetin nasıl bir derin nefes aldığı anlaşılıyor.

B.Arınç'ın "geçmiş olsun" dileği gerçekte Türkiye'ye değil, iktidara yöneltilmiş bir dilektir. Eylem boyunca diken üstünde olan Türkiye değil, sermaye sınıfı ve onun politik iktidarı idi. Nedeni açık: 96 yılında ve "19 Aralık Zindan Savaşları"nın devamı olarak yapılan Ölüm Oruçları toplumu derinden sarsmış, devrimci kitle hareketinin ciddi biçimde kabarmasına yol açmış; sonuçta her iki eylem birer burjuva hükümetini tarihin çöplüğüne gönderilmesinde önemli bir rol oynamışlardı.

"68 Gün Eylemi" şimdilik aynı ya da benzer sonuca yol açmadı. Bu anlamda, ancak yüzeyde görüneni görebilme yetisine sahip burjuva darkafalılığın "sevindirlik" olmasında anlaşılacak bir nokta yok. Ancak gerçek durum çok daha farklıdır ve biz bu eylemin, tıpkı önceki büyük eylemlerin olduğu gibi, nasıl büyük bir etki yarattığını derindeki süreçler yüzeye doğru yaklaşınca görmüş olacağız.

Bu eylemin yarattığı etkilerin başında, Kürt halkının bilincinde yol açtığı değişim geliyor. Her eylem gibi bu eylem de içinde yer alanların bilincinde değişime ve ilerlemeye yol açtı. Kürt halkı ve Kürt halkıyla mücadele birliği içinde olan Türkiye emekçi sınıfları, devrimci güçleri tutsakların eylemi etrafında kenetlenerek devlete ve hükümete karşı günler süren bir savaş yürüttüler. Bu savaş esnasında halkların mücadele birliğinin hem önemi hem de ne denli mümkün olduğu görüldü. BDP

Bu eylemin yarattığı etkilerin başında, Kürt halkının bilincinde yol açtığı değişim geliyor. Her eylem gibi bu eylem de içinde yer alanların bilincinde değişime ve ilerlemeye yol açtı. Kürt halkı ve Kürt halkıyla mücadele birliği içinde olan Türkiye emekçi sınıfları, devrimci güçleri tutsakların eylemi etrafında kenetlenerek devlete ve hükümete karşı günler süren bir savaş yürüttüler. Bu savaş esnasında halkların mücadele birliğinin hem önemi hem de ne denli mümkün olduğu görüldü. BDP milletvekillerinden biri bu durumu "bundan sonra Türkiye devrimci hareketiyle mücadele birliği halinde bu mücadeleyi sürdüreceğiz" sözleriyle dile getirdi.

milletvekillerinden biri bu durumu "bundan sonra Türkiye devrimci hareketiyle mücadele birliği halinde bu mücadeleyi sürdüreceğiz" sözleriyle dile getirdi.

İkinci önemli etki, Kürt halkının sayıları yüz binlerle anılan bir kitlelilikle tutsakların etrafında kenetlenmesi, tutsakların özgürlüğü, zindanların yıkılması için mücadeleye atılmasıdır. Devlet ve hükümet, halkın tutsakları bu sahiplenmesi karşısında çaresiz kalmış, ne yapacağını bilemez bir duruma düşmüştür. Eylemin bitmesinin ardından B.Arınç'ın derin "oh" çekmesi de bunun sonucu zaten.

Bu eylem sırasında kitleler gerçek devrimci güçlerini görür ve bunun bilincine varırken devlet ve hükümet de bir ayak-

lanmadan, bir serhıldandan gerçek bir korkuya kapılmıştır. Eylemin 65. gününde Diyarbakır'ı "sıkıyönetim" altına alması, kentin tüm ana caddelerini tanklarla kapatması, her sokak başını tanklarla tutması işte bu korkunun hem eseri hem de kanıtıdır. Devlet bir devrimden, bir "Tahrir"den korkuyor. 68 gün süren eylem bu korkuyu net biçimde açığa çıkarmış bulunuyor.

BDP'li bir başka milletvekili, "Ancak bir işgal hukuku ancak işgalci bir kuvvet bir kentin ana caddelerine tankları, her sokak çıkışının başına dizmek suretiyle önlem alabilir. Bir devlet kendi halkına karşı böyle önlem alamaz" sözleriyle devletin durumunu ortaya koymaya çalışmış ama yanlış bir cümleyle bitirmiş. Doğrusu, "bu önlemleri ancak bir devrimden, bir ayaklanmadan korkan, çöküş halindeki bir devlet alır" şeklinde olmalıydı.

Eylemler, devrimci tutsakların zindanlarda sürdürdükleri savaşın devrim mücadelesinin önemli bir ayağı olmaya devam ettiğini ve edeceğini gösterdi. Sermaye sınıfı ve faşist devlet, arkalarına emperyalist devletlerin desteğini alarak açtıkları F-Tipi zindanlarla ve 19 Aralık katliamıyla tutsakları devrim mücadelesi denkleminin dışına çıkardıkları hayaline kaptırmışlardı. 68 gün eylemi, devlete 19 Aralıkta elde ettiklerinin "Pirus Zaferi"nden başka bir şey olmadığını kendisine gösterdi.

Bu eylem sırasında kitleler, kendi özgürlükleri ve kurtuluşları ile tutsakların özgürleştirilmesi arasında sıkı bir bağ olduğunu bir kez daha bilince çıkardılar. Devletin ve hükümetin korkularının başında bu "özgürleştirmenin" devrimci tarzda gerçekleşmesi için kitlelerin, Kürt halkının girişimlere başlamasıydı. Bu sermaye sınıfına ve onun politik iktidarına "cehen-nemin kapılarını" ardına kadar açacak bir gelişme olurdu. Korktukları "şimdilik" başlarına gelmedi. Yine de hükümetin zindanlar etrafında aldığı önlemler kitlelere bir dahaki seferde nereye saldırmaları gerektiği konusunda açık bir fikir vermiştir; kimse bundan kuşku duymasın. □

BU DA SİZE DERT OLSUN

Seyit Rıza, idam edilmesinin 75. yılında İstanbul Sarıgazi’den düzenlenen bir basın açıklaması ve yürüyüşle anıldı. “Dersimli Gençler olarak katliamlara, barajlara, orman yakmalara, insansızlaştırmaya, savaşlara karşı her zaman sokakta olacak örgütlenerek güçleneceğiz. Pir Seyit Rıza, Deniz Gezmişler gibi idam sehplarında, Mahirler gibi silah başında, Kaypakkaya gibi işkencelerde ölümü göze alarak mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz” denildi.

Seyit Rıza Elazığ’da idam edilmesinin 75. yılında İstanbul Sarıgazi’de 18 Kasım akşamı Dersimli Gençler tarafından düzenlenen bir basın açıklaması ve yürüyüşle anıldı. Saat 18.00’de Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan kitle “Ben Sizin Hilelerinle Baş Edemedim Bu Bana Dert Oldu, Ama Ben de Sizin Önünüzde Diz Çökmedim Bu da Size Dert Olsun - Ferman Sizinse Dersim Bizimdir - Dersimli Gençler”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük - Dersimli Gençler” yazılı pankartlar açarak Demokrasi Caddesi’nden Ankara Yolu’na kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca sık sık “Dersim’i Unutma Unutturma”, “Seyit Rıza Ölümsüzdür”, “Dersim, Sivas, Koçgiri Unutulmaz Hiçbiri”, “Faşist Devlet Hesap Verecek”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Ferman Sizinse Dersim Bizimdir”, “Zindanlar

Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganları atıldı ve Demokrasi Caddesi sonunda basın açıklaması yapıldı. Eyleme Mücadele Birliği Platformu da katılarak destek verdi.

75 yıl önce 15 Kasım 1937’de Elazığ Buğday Meydanı’nda 78 yaşındaki Seyit Rıza’nın yaşının küçültülerek, ve oğlu Resik Hüseyin’in ise yaşı büyütülerek idam edildi.

Yapılan katliamlara, barajlara, orman yakmalara, insansızlaştırmaya, savaşlara karşı her zaman sokakta olacaklarını, örgütlenerek güçleneceklerini, Dersimli Gençler olarak mücadeleyi Pir Seyit Rıza, Deniz Gezmişler gibi idam sehplarında, Mahirler gibi silah başında, Kaypakkaya gibi işkencelerde ölümü göze alarak mücadeleyi yükselttiklerini belirten gençler, basın açıklamasını Seyit Rıza’nın “Biz sizin yalan ve hilelerinle baş edemedik bu bize dert oldu, biz de sizin önünüzde diz çökmüyoruz bu da size dert olsun” sözleriyle sloganlar atarak bitirdiler.

Basın açıklamasının ardından Grup Emeğe Ezgi bu yaz çıkan “Adım Deniz” adlı albümündeki parçaları seslendirdi. Emeğe Ezgi’nin albümündeki Seyit Rıza parçasına eşlik eden kitle, hep birlikte söylenen marşlar ve sloganlarla eylemi sonlandırdı. □

İÇERİDE DIŞARIDA KADINLAR YAN YANA

Kadınlar, siyasi kadın tutsakları da unutmadılar; 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma günü nedeniyle Bakırköy Cezaevi önünde bir araya geldiler, “İçeride Dışarıda Yan Yana” olduklarını ifade ettiler.

Bakırköy Cezaevine giden cadde başında bir araya gelen 25 Kadın Platformu “İçeride Dışarıda Devlet Şiddetine Karşı Yaşasın Kadın Dayanışması” yazılı pankart açarak cezaevi önüne geldiler. Yürüyüş sırasında “Jin Jiyan Azadi”, “İçeride Dışarıda Hücreleri Parçala”, “İçeride Dışarıda Yan Yana”, “Yaşasın Kadın Dayanışması” sloganları attılar, “Siyaset Yapma Hakkımız Engellenemez”, “Özgürlük İçim Direnişe Devam”, “Kadın Kırımına Hayır” dövizleri taşıdılar.

Cezaevine gelindiğinde ellerindeki karanfilleri duvar ve tellerden aşırarak cezaevinin içine atan kadınlar, tutsaklara karanfilleri olmasa da kokusunu ulaştırdılar.

Açıklamadan sonra zılgıt ve sloganlarla ellerindeki balonları gökyüzüne bırakarak içerideki tutsakların görmelerini istediler. □

ORTADOĞU

R.T Erdoğan'ın Mısır gezisi sırasında ve sonrasında, İsrail'in Gazze'ye saldırısı vesilesiyle emperyalist devletler için sarf ettiği sözleri duyunca insanın aklına ister istemez Hitler iktidarının ilk yılları geliyor. Malum, Hitler, iktidara gelişi sırasında ve kısmen sonrasında, az sayılmayacak bir süre, anti-kapitalist bir propaganda tutturmuş, kendini sosyalistin nasyonal olanı, yani nasyonal sosyalist ilan etmişti.

Hitler, Alman halkının kapitalizme tepkisini, öfkesini doğru tespit etmişti ve en aşağılık burjuva uşaklığını yapmak üzere iktidara gelmek için Alman halkını kendisinin de anti-kapitalist olduğu yalanıyla aldatmakta bir beis görmüyordu. Beis görmek de ne; Hitler, Alman halkını aldatabilmek için bu propagandayı kampanyasının temeline oturarak daha ileri gitti ve "sosyalist" olduğunu ilan etti. Bir farkla ki, "nasyonal" yani milliyetçi ya da bu günkü yaygın kavramla "ulusalçı" sosyalist idi!

Hitler bunu yaparken bir gerçeği de teslim etmek zorunda kalıyordu: Alman halkında teknelci kapitalizme karşı büyük bir öfke; buna karşılık sosyalizme yönelik güçlü bir eğilim var. Nasıl olmasın! Alman halkı ki o dönem "Weimar" cumhuriyetini kurarak, teknelci burjuva sınıfa cehennem kapılarını aralamıştı. 1919'da demokratik cumhuriyeti kuran Alman halkı, Sovyet Devrimi'nin de etkisiyle sosyalizmin bir adım öncesine gelip dayanmıştı. Böyle bir halkı ancak çok iyi organize edilmiş bir "anti-kapitalist" kampanya aldatabilirdi.

Dönemin Avrupa'sıyla günümüzün Ortadoğu'su, hatta dünyası arasında sayısız ortak özellik var. Şimdi dünyaya ve haliyle Ortadoğu'ya hâkim olan "devrimci kargaşa", yani devrimci durum bu ortak özelliklerin başında gelir. Buna bağlı ve bunun devamı olarak emperyalist devletlere ve onların Ortadoğu'daki uzantısı olan İsrail'e duyulan kin, öfke, nefret gibi şiddetli duygular Ortadoğu halklarının bir başka

ortak noktası durumunda.

Altını çizdiğimiz söz konusu koşullarda ezilen halkların güven ve desteğini almak isteyen biri, doğal olarak kendini, emperyalist devletlere ve onların Ortadoğu'daki uzantıları olan İsrail'e en sert sözlerle saldırmak zorunda hisseder. R.T Erdoğan'ın yaptığı da bundan başka bir şey değil. R.T Erdoğan, İsrail'in Gazze saldırısına ilişkin açıklama yaparken İsrail için "terörist devlet" kavramından tutalım da Arap/Filistin halkının gönlünü okşayacak, özlemlerini dile getirecek ne varsa hepsini söyledi.

Aynı adam benzer "sert" açıklamaları, İsrail'i desteklediğini açıkça ilan eden ABD, İngiltere, Almanya gibi emperyalist devletler için de kullandı. Fakat bu adam bu açıklamaları yaparken, perde arkasından, devlet adına hükümet ne yapıyordu? Bunu da bu açıklamalardan yaklaşık bir hafta sonra öğreniyoruz. Öğreniyoruz ki, R.T Erdoğan, Arap dünyasının duygularına hitap eden bu açıklamaları yaparken onun görevlendirdiği adamlar İsviçre'de, Cenevre'de İsrail ile temas kuruyor, ilişkilerin nasıl düzeltilebileceği üzerinde istişarelerde bulunuyorlardı.

Bununla bitmiyor iş. Aynı adam televizyonlarda emperyalist devletlere karşı "esip, gürlerken" aynı hükümetin Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu ve Arap halklarına karşı kullanılacak "Patriot" füzelerin kendi topraklarına yerleştirilmesi için talepte bulunmanın hazırlığını yapıyordu. Kısacası, emperyalistlere karşı "sert" ifadeler kullandığı bir sırada aynı emperyalistlere en aşağılık uşaklık için atması gereken adımları büyük bir "kararlılık"la atıyordu.

Elbette, devlet ve hükümetin emperyalistlerle işbirliğinin, emperyalistlere kölece bağlılığının ilk ve tek örnekleri bunlar değildi. Sokaktaki adam bile Malatya/Kürecik'teki radar istasyonunun kuruluş amacının İsrail'i korumak olduğunu; emperyalistlere karşı yüzeyde söylemler sertleştiği oranda el altından yürütülen iş-

birliği de derinleşiyor. Bu o kadar açık ki, ne zaman söylemde bir sertleşme olursa o zaman yeni bir işbirliği hamlesinin kapıda olduğu rahatlıkla anlaşılabilir.

Ama Hitler'den bu yana köprüünün altından çok sular aktı; koşullar değişti, ne halklar o dönemin halkları gibi ne de emperyalistler on yıllar öncesinin durumunda. R.T Erdoğan'ın devletin en üst katlarına yerleştirdiği kahvehane jargonu ile söyleyecek olursak artık "yemezler". Halklar, özellikle de Arap/Filistin, Ortadoğu halkları geçmişle kıyaslanmayacak bir politik bilince, deneyime, gerçek ile yalanı; söylem ile fiiliyatı ayırabilecek kapasiteye sahipler.

Amaç Halk Devrimlerini Önlemek

Filistin olsun, Suriye olsun, ya da başka bir Ortadoğu ülkesiyle ilgili olsun, emperyalist devletlerin planlarıyla bağlantılı ve o planların uzantısı olarak Türkiye'nin izlediği politikaların gerçek ve öncelikli amacı Ortadoğu'da gelişmekte olan devrim sürecini kesintiye uğratmak; süreci tersine çevirmektir. Bu politika öyle çok karmaşık, bilinmez bir politika da değil. Tersine gayet açık, aleni, herkesin rahatlıkla görüp anlayabileceği bir politikadır. Özü, devrim tehlikesi olan bütün Arap ülkelerinde dinci gerici/faşistlerin iktidara taşınması hedefine dayanıyor. Halk devrimlerine ve bu devrimlerin sosyalizme doğru akmasına karşı alınabilecek en etkili önlem buydu.

"Arap Baharı" denilen devrimci rüzgârdan emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin çıkardığı ilk ders budur. Bunun için öncelikle Arap halkının sempati ve sevgisinin dinci güçlerin kanalına akıtılması gerekiyordu. Türkiye "Van Münit" çıkışıyla bunu başlattı. Çünkü İsrail ve ABD karşıtı görünmeden Arap halkının desteğini almak düşünülemezdi. İsrail, ABD ve diğer emperyalistler R.T Erdoğan'ın çıkışını halkları aldatmaya dönük "serzenişler" dışında anlayışla karşıladılar. Zira asıl olanın, yani pratikteki işbirliğinin artarak

U DEVRİMİ

sürdüğünü en iyi onlar biliyorlardı.

Çok geçmeden önce Tunus, arkasından Mısır Halk Devrimleri patlak verince dinci/faşistlerin emperyalistlerin çıkarlarının korunması açısından ne kadar önemli olduğunun farkına varıldı. Tunus'ta, İngiltere'den aceleyle getirilen bir adama El Nahda partisini kurdurarak, paranın ve başka şeylerin gücüyle dinci/faşistlerin iktidarı almasını sağladılar. Mısır'da aynı politikayı çok daha açık şekilde uygulayarak, "Müslüman Kardeşler" adı verilen sürüyü iktidara taşıdılar.

Filistin'de aynı dinci gericiiler sayesinde Filistin devrimini zaten yoldan çıkarılmayı başarmışlardı. Bu işte taşeron Hamas idi. Hamas, gerçek tarihsel rolünü Filistin devrimini proleter yoldan çıkarıp burjuva kanallara akıtarak zaten oynamıştı. Onun asıl işlevi ve kuruluş amacı bu idi. Türkiye dâhil, bütün gerici/faşist devletlerin Hamas'ın arkasında durmalarının gerçek nedeni budur.

Filistin Devrimi mi; o devrim bu gün için zayıflamış da olsa, Filistinli devrimci örgütlerin, Filistinli komünistlerin mücadelesiyle sürdürülüyor. Hamas'ın direnişi temsil ettiği masalı Filistin halkını aldatmak için tüm gericilerin elbirliği ile ortaya atılmış koca bir yalandır. Hamas'ın İsrail'e attığı füzeler mi? "Direnişçi" görünmek için ara sıra füze fırlatmaktan başka yolu var mı? Oysa Filistin halkı en büyük acıları bu dinci gericiiler Filistin devrimini, İntifadayı böldüklerinde, devrimi sekteye uğrattıklarında çekmeye başladı.

Öyle ise şu saptamayı rahatlıkla yapabiliriz: Filistin halkının İsrail zulmünden, işgalinden, büyük acılardan kurtulmasının birinci koşulu bu dinci gericilerden kurtulmasıdır. Koşullar ve yaşamın kendisi, bu konuda Filistin halkının en büyük yardımcısıdır. Bunun ilk işaretlerini görüyoruz. Türkiye'nin, "Müslüman Kardeşler" in, Katar'ın; dolayısıyla ABD ve İsrail'in kucağına oturan Hamas "direnişçi" yalanını

daha ne kadar sürdürebilir? Hamas'ın, iniş çizgisine geçişi onun "Suriye Meselesi"nde Katar, Türkiye, Suudi Arabistan dolayısıyla ABD, İsrail ve diğer emperyalistlerin saflarına katılmasıyla başladı.

Yaşamın kendisi Hamas denen dinci örgütün iki ipte daha fazla oynamasına izin vermiyor, vermeyecek; onu gericiiliğin yanındaki gerçek yerine oturtacaktır.

Filistin devrimini büyük mücadeleler ve bedeller pahasına bu güne taşıyan Filistin devrimci örgütleri bu gerçeği bilerek hazırlıklarını yapmalılar.

Devrim Sürüyor

Emperyalist devletler ve bölge gerici devletleri büyük paralar, güçlü kampanyalar, akıl almaz hile ve yalanlarla; Tunus'ta, Mısır'da "Müslüman Kardeşler" denen dinci gerici/faşistleri iktidara getirerek Halk devrimlerinin önünü kesmeye çalıştılar. Başardılar mı? İşte Mısır! Son bir haftadır Mısır halkı, emekçileri devrimi ellerinden çalan "Müslüman Kardeşler" denen çeteye karşı ayaklanma halinde. Orda, "devrimin işini bitirdik" diye sevinenlerin hevesinin kursağında kaldığını görüyoruz.

Tunus, devrimin sürdüğü bir başka ülke. Tunus'tan gelen haberlere baktığımızda bu ülkede de yeni bir isyanın, yeni bir ayaklanmanın hazırlanmakta olduğunu anlıyoruz. Emperyalistlerin yardımıyla, paranın gücüyle, kendilerine "demokrat, demokrasi yanlısı" görünümü vererek Tunus halkını aldatan dinci gerici/faşistler çok geçmeden gerçek yüzleriyle Tunus halkının karşısına çıkmak zorunda kalınca Tunus emekçileri de sokaklara döküldü.

Emperyalistler Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi, kanlı bir savaşla işgal ettikleri Libya'da da istedikleri sonucu alamadılar. Kaddafi'yi devirip iktidarı kendi çetelerine teslim etmeleri kendileri için kesin zafere anlamına gelmediğini şimdi onlarla birlikte ütün dünya görüyor. Libya halkı, emperyalist haydutların kanlı bir savaşla

iktidara taşıdıkları işbirlikçilere karşı direnmeye, savaşmaya devam ediyorlar.

İsyan ve ayaklanma ateşi bu ülkelerden sonra Ürdün'ü; cüce kralın yönettiği bu ülkeyi de sarmaya başladı. Ürdün emekçileri ve yoksul halkı, akaryakıtta yapılan zamlardan sonra sokaklara döküldü. Öfke, kızgınlık, isyan ve ayaklanma duygusu bütün Ürdün emekçilerini sarmış durumda. Emperyalistler, Mısır ve Tunus'ta sahneye koydukları oyunu bu ülkede de oynamak için şimdiden "Müslüman Kardeşler" denen sürüyü parlatmaya başladılar. Giderek olgunlaşan ayaklanmada bu sürünün "önderliği" ele geçirebilmesi için çabalarını yoğunlaştırdılar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar Mısır ve Tunus'ta elde ettikleri "başarı"dan daha fazlasını elde edemezler. Üstelik Ürdün emekçilerinin önünde ders alacakları, kendilerini yanılgıdan koruyacak Mısır, Tunus ve Libya örnekleri var.

Ve en önemlisi, Güney Batı Kürdistan halkının özgürlük savaşında katettiği mesafe ve elde ettiği başarıdır. Bu topraklardaki Kürt halkı, "Suriye Krizi" ile ortaya çıkan bunalımı kendi özgürlüğünü elde etmek için şimdiye kadar başarıyla kullandı. Türkiye'nin bu özgürlük hareketini bastırmak için katil çeteleri harekete geçirmesi, büyük acılara yol açsa da Kürt halkına gerçek özgürlüğün emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savaştan geçtiğini pratik içinde öğretiyor.

Barzani'nin bu topraklarda süren özgürlük savaşı karşısın izlediği sinsî politika, tıpkı Arap halkında olduğu gibi, Kürt halkının da gerçek özgürlüğü ancak kendi burjuvalarını başından defettiği zaman elde edebileceğini öğretiyor.

Bütün bu sınıfsal kurtuluş ve özgürlük savaşlarında gel-gitlerin; iniş-çıkışların olması kaçınılmaz. Devrim dediğimiz şey bir hamlelik bir hareket değil, az-çok uzun bir süreyi kapsayan bir süreçtir. Bu süreç başlamıştır ve mutlaka zafere ulaşacaktır. □

68 GÜNLÜK YÜRÜYÜŞ SONA ERDİRİLDİ

11 Kasım:

Antep'te, 11 Kasım Pazar günü saat 14.00'te dönüşümlü açlık grevinde 5. ekip yerini 6. ekibe bırakırken, Mücadele Birliği Platformu BDP ilçe binasında idi.

Mücadele Birliği Platformu adına konuşan Yılmaz Ekşi "Bizim beynimizin, yüreğimizin, yarısı Kürt... Bu zamana kadar Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı mücadelesinde attığı her adımın yanında olduk ve olmaya da devam edeceğiz. Bizler bu coğrafyada ezilen tüm halkların gerçek kurtuluşunun ancak birleşik ve sosyalist bir devrimle olacağını düşünüyoruz" dedikten sonra açlık grevi eylemini selamlayarak konuşmasını sonlandırdı.

Ardından Ayışığı Sanat Merkezi temsilcisi "Biz Ayışığı Sanat Merkezini bu kentte tanıyan birçok insan bilir ki bizler her zaman işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sanatını ürettik. Onların kavgalarını yürüttükleri meydanlarda bizlerde kavganın sanatıyla orada olduk. Bizler bu mücadelenin sanat cephesiyiz" sözlerinin ardından Ayışığı Sanat Merkezi bünyesinde çalışmalarına yeni başlayan müzik grubu kısa bir dinleti sundu.

Müzik dinletisinin ardından sohbet sırasında Ayışığı tiyatro İşçileri Atölyesi'nden ilk ziyaret sırasında sergilediği "Zindanın türküsü" adlı tiyatro oyununu tekrar oynamalarını istediler. İzleyenler yer yer oyun içerisinde alkışları ile oyunun etkisini herkese hissettiriyorlardı. Oyun bitiminde "Biji Berxwedana Zindana" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

12 Kasım:

Kasım'da Adana'da Ölüm Değil Çözüm Platformu'nun çağrısı ile 5 Ocak Meydanı'ndan İnönü Parkı'na bir yürüyüş düzenlenmek istendi. Saat 12.30'da toplanılmaya başlandığında Adana'da ilan edilmiş bir sıkıyönetim kurallarını

uygulamakta kararlı olan devlet, yine önümüze barikatlarını kurdu.

Her zamanki yürüyüş güzergahında beşinci kez polis barikatları ile karşı karşıya geldik. Ve yine inisiyatife uyararak eylemi sadece basın açıklaması olarak gerçekleştirdik. Devlet bu geri atılan adımları gördükçe her defasında daha güçlü barikatlar çekti önümüze. Uzun bekleyiş ve pazarlık sürecinden sonra İnönü Parkına sessiz ve pankartsız bildiri dağıtarak gidilme kararı alındı.

İnönü Parkı'nda tekrar toplandı. "Ölüm Değil Çözüm, Açlık Grevindekilerin Talepleri Kabul Edilsin" pankartı açıldı. Adana polislerinin faşist uygulamalarını protesto etmek için 5dakikalık bir oturma eylemi yapıldı ve basın açıklamasına geçildi. Bizler de eyleme Mücadele Birliği olarak destek verdik.

İstanbul'da, İnsan Hakları Cezaevi İzleme Komisyonu'nu da sessiz bir yürüyüş gerçekleştirdi. Açlık grevine dikkat çekmek için yapılan yürüyüş, Galatasaray Lisesi'nden saat 18.30'da başladı. İnsan Hakları Derneği önüne kadar sesiz bir şekilde yüründü. Kortej İHD önünde yarım saat boyunca sessizce bekledi. İHD başkanı Ümit Efe, eylemin 62. gününe giren açlık grevindeki tutsakların taleplerin karşılanması için yapıldığını vurguladı.

Efe, eylemin her gün saat 18.30'da gerçekleştirileceğini belirtti. Eyleme Mücadele Birliği okurları da destek verdi.

14 Kasım:

14 Kasım günü Çağlayan Adliyesi önünde bir araya gelen kitle "Tecride Son" yazılı pankart açarak F tipi cezaevlerinde tecrit ve izolasyon politikalarına karşı devrimci ve yurtsever tutsakların mücadelesinin sürdürdüğü belirtildi.

Tecride Karşı Mücadele Platformu (TMKP) ve İstanbul Çağdaş Hukukçular Derneği adına konuşmalar yapıldı. Açıklamalardan sonra Kutup Yıldızı müzik grubu, türkülerini tutsaklar için söyledi.

Mersin Üniversitesi'nde 14 Kasım 2012 tarihinde saat 12.30'da Üniversite Çarşısında 64. gününe giren tutsakların süresiz-dönüşümsüz açlık grevlerine dikkat çekmek amacıyla Ayışığı Sanat Merkezi Ergül Çiçekler'in Dört Ateşten Gün, Dört Ölümünden Gece şiirini sergiledi.

Etkinlik, devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı. "Ölüm Orucu Destanı"nın dramatizasyonu sırasında duygusal anlar yaşandı. İzleyiciler arasında gözyaşını tutamayanlar oldu. Etkinlik alkışlarla sona erdi.

15 Kasım:

Sanatçı ve aydınlar 65 gündür süren açlık grevlerine dikkat çekmek için Bakırköy Cezaevi önünde bir araya geldiler. Günlerin daraldığını belirten sanatçılar, "hapishanelerde ölümün sesi çınlıyor; ölüm kapı eşliğinde, ha içeri girdi, ha girecek" dediler.

15 Kasım'da bir araya gelen sanatçılardan Pınar Aydınlar, Yeşim Ustaoglu, Kazım Öz, Kardeş Türküler elemanları, sinema sanatçısı Yusuf Çetin, Ömer Leventoğlu, müzisyen Erdoğan Emir, Çiya, Miz-

gin, Taylan Özgür Ölmez, belgeselci Özgür Fındıklı, tiyatrocusu Erdal Ayna, Erdal Ünal ve birçok sanatçı, cezaevi önünde on dakikalık oturma eylemi yaptı. Sanatçılar adına yapılan açıklamadan sonra eylem alkışlarla sona erdi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, açlık grevlerinin 65. gününe dikkat çekmek için bugünde Galatasaray'dan ellerinde fenerlerle dernek binasına sessizce yürüdü. Bina önüne yürüyerek burada oturma eylemi yaptı. İHD Şube başkanı Ümit Efe açlık

grevindeki tutsakların eyleminin 65. gününe girdiğini ve artık eskisi gibi sağlıklı yaşama şansı kalmadığını yaşasa bile çok ciddi kalıcı sağlık sorunlarının olacağını belirtti.

15 Kasım Perşembe günü saat 14.00'da İzmir BDP il örgütü Konak Eski Sümerbank önünde toplandı. Yürümek isteyen Kürt halkına İzmir Emniyeti izin vermedi. Bunun üzerine Kürt anaları oturma eylemi yaptı.

Analar "Oğullarımızın ölmelerini istemiyoruz. Ölümünü durdurun. Kendinizi bizim yerimize koyun... Oğullarımızdan birinin ölüm haberi gelirse, dar ederiz bu dünyayı Erdoğan'a" dediler... Marşlarla devam eden eylemde MKM tiyatro topluluğunun 10 dakikalık zindanlar ile ilgili Kürtçe oyunu sergilendi. Bir saat süren oturma eylemi, atılan sloganlarla son buldu.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

16 Kasım:

Cezaevi İzleme Komisyonu 16 Kasım Cuma günü yine Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde idiler. Her hafta siyasi kadın tutsakları yalnız bırakmayan aileler 66. gününe giren açık grevlerine dikkat çektiler. Sık sık sloganların atıldığı açıklamadan sonra eylem bitirildi.

Antep'te açlık grevlerinin 66. gününde "Gaziantep Emek ve Demokrasi Güçleri" tarafından "Ölüm Değil Yaşam Kazansın" çağrısıyla bir meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kırkayak Parkı'nda toplanan kalabalık kitle Yeşilsu Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yeşilsu Parkı'na gelen kitle adına açıklamayı KESK dönem sözcüsü Ömer Faruk Koç okudu. Açıklamada başbakan nezdinde devletin "açlık grevinde olan kimse yok" şeklindeki açıklamalarıyla insanlık onurunun ayaklar altına aldığı vurgulandı. Açıklama "Bu kez ölümün yaşam karşısında galip gelmesine izin verilmemelidir" denilerek bitirildi

17 Kasım:

BDP'nin "İçerideki on bine dışarıdaki yüz binlerden destek" sloganı ile birçok merkezde 17-18 Kasım tarihlerinde yapacağını duyurduğu açlık grevlerine İstanbul'un 3 bölgesi olarak belirlenen Sancaktepe, Sultangazi ve Esenyurt'taki eylemlerde polisin sert saldırısı sonucu çatışmalar çıktı.

Sultangazi İlçesi'ne bağlı Gazi Mahallesi'nde yapılmak istenen açlık grevine de polis saldırdı. Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi. Bu eylem sürecinde ismi Kemal Pir Parkı olarak değiştirilen Okul Parkında aralarında çocuk ve anaların olduğu yüzlerce kişi açlık grevi

eylemi yapmak için toplandılar. Polis TOMA'dan sıkı tazyikli suyla, parkta toplananları dağıtmak istedi, gençler ise saldırıya molotof kokteyli, taş ve şişelerle cevap verdi. Yoğun şekilde gaz bombası kullanılan saldırı sonucu aralarında çocuk ve kadınların da bulunduğu çok sayıda kişi yaralandı. BDP Gaziosmanpaşa İlçe Başkanı Seyfettin Peker'in başından gaz fişeginden yaralandı ve aralarında bir çok kişi Gazi Hastanesi'ne kaldırıldı, birçok kişinin ise gözaltına alınmaktan çekindiği için hastaneye gelemediği öğrenildi.

Saldırdan sonra gençler ara sokaklara dağılarak polisle çatıştı. Sabah 11.00'de başlayan çatışmalar saat 15.00'e kadar sürdü, polis mahalleden geri çekildi. Kürt halkı yine Kemal Pir Parkına gelerek açlık grevi eylemlerini sürdürmeye başladı.

İnsan Hakları Derneği üyeleri, her gün gerçekleştirdikleri "Yaşam Nöbeti" eylemini, F oturması eylemiyle birleştirdi.

17 Kasım günü Taksim Tramvay durağında bir araya gelen İHD'liler, 82, 84, 96 ve 2000 yıllarında ölüm orucu eylemlerinde ölümsüzleşen devrimcilerin fotoğrafları yere serildi. Mumlarla aydınlatılan fotoğrafların önüne "Hapishanelerde Bu Kez Ölüm İstemiyoruz, Artık Yeter" pankartı açıldı.

İHD üyesi Gönül Erdem, "Hükümete sesleniyoruz. Bu sesi duyun. Ölümünün olmaması için her ne olursa olsun yaşam nöbeti tutmaya devam edeceğiz. Çözüm için adımların atılmadığı sürece eylemlerimizden vazgeçmeyeceğiz" dedi.

Açlık grevlerinin taleplerini yineleyen Erdem, "Demokratik, meşru taleplere yanıt verilsin. Hapishanelerde ölüm istemiyoruz. Artık yeter. Çözüm noktasında ısrarcıyız. Ölümlere karşı barikat olmaya devam edeceğiz" dedi.

Eylem İHD'ye sessiz bir yürüyüşle sona erdi.

17 Kasım'da Kürt siyasi tutsakların açlık grevi eylemlerinin 67. gününde, yüzlerce kişi "ses çıkar" sloganıyla Taksim Meydanı'ndan Mis Sokağı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Kadın örgütlerinin çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde, tencere, tava, düdük ve diğer vurmalı müzik aletleriyle ses çıkarıldı. Diyarbakır'daki "ses çıkar" eylemi ile eş zamanlı olarak yapılan eylemin her gün aynı saatte gerçekleştirileceği duyuruldu.

Eylem, Mis Sokak'ta sona erdi.

18 Kasım:

İstanbul'un üç ilçesinde yapılan açlık grevi eylemi, Kürt Halk önderi Abdullah Öcalan'ın "Eylemi sona erdirin" çağrısıyla sona erdi.

Sabah saatlerinde cezaevlerinden gelen haber ile birlikte açlık grevindeki eylemciler, “Be Serok Jiyan Nabe”, “An Azadi, An Azadi”, “Biji Berxwedana Zindana” sloganları ile güne başladılar. Sultanbeyli’deki kitlenin katılımıyla sayıları 1000’i bulan kitle, Demokrasi Caddesi’ne yürüdü, yapılan basın açıklaması sonrasında da dağıldı.

Cezaevlerinde sürdürülen süresiz dönüşümsüz açlık

grevi eylemlerinin her bakımdan kritik bir aşamaya geldiğini vurgulayan Asiye Kolçak, eylemlerin her bakımından amacına ulaştığını ve dile getirilen taleplerin haklılığının, güçlü bir toplumsal destekle karşılandığını belirtti.

Basın açıklamasına BDP Sancaktepe ve Sultanbeyli ilçe yönetimlerinin yanı sıra Mücadele Birliği, ESP, Aka-Der ve ÖDAH katıldı.

Açlık Grevi, 18 Kasım günü Gazi Mahallesi’nde de sona erdirildi. BDP tarafından Gazi Mahallesi’nde yapılan bir basın açıklamasıyla 68. gününde olan açlık grevlerinin can kaybı yaşanmadan sona erdirilmiş olmasının sevindirici olduğu ifade edilirken cezaevlerinde geliştirilen ve büyük bir vicdan hareketine dönüşen haklı direnişin selamlandığı belirtilerek, dile getirilen taleplerin bütünüyle karşılanması için her zamankinden daha fazla kararlılıkla mücadele edileceği belirtilerek açlık grevi sona erdirildi.

Yapılan açlık grevinin Kürt sorununda yaşanan ret ve inkar politikasını her bakımdan geçersiz kılarken, anadilde eğitimin temel bir hak olarak bir an önce tanınmasının aciliyetini de gündeme getirdiği ifade edilen açıklamada ortaya çıkan toplumsal duyarlılık ve tutsakların talepleri etrafında yaşanan kenetlenmenin Öcalan üzerinde uygulanan ağır tecridin keyifliği ve hukuksuzluğunu da ortaya koyduğu, toplum vicdanında mahkum edilmiş olduğu belirtildi.

Basın açıklamasında Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümü ve taleplerin tümüyle karşılanması için herkesin her zamankinden daha fazla duyarlı olması gerektiği belirtilerek ve ortak mücadele çağrısı yapıldı.

Yapılan basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu da katılarak destek verdi. □

ÖZGÜR FİLİSTİN KURULUNCAYA KADAR SİZİNLEYİZ!

DİSK’e bağlı sendikalardan işçiler, Filistin Halkıyla Dayanışma Günü’nde İsrail Konsoloslugu önünde İsrail’in Filistin’e saldırısını protesto ederek Filistin halkına “işçiler ve emekçiler olarak özgür ve demokratik Filistin kuruluncaya kadar sizinleyiz” dedi.

DİSK’e bağlı sendikalar Filistin Halkıyla Dayanışma Günü’nde bir çok ilde İsrail Konsoloslukları ve Temsilcilikleri önünde İsrail’in Filistin’e saldırısını aynı anda protesto etti.

DİSK’e bağlı sendikalardan işçiler, 20 Kasım günü saat 12.30’da 4. Levent Metro Durağı’nda “Filistin’e Özgürlük”, “Filistin Halkı Yalnız Değildir” pankartı, dövizler ve Filistin bayrakları taşıyarak sloganlar eşliğinde İsrail Konsoloslugu önüne yürüdüler. Konsolosluk önünde yapılan basın açıklamasını DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu okudu.

ABD desteğiyle yıllardır süren İsrail işgali nedeniyle Filistin’de acının hiç bitmediğini söyleyen Serdaroğlu, Afganistan ve Irak’ın ABD işgali altında olduğunu, Golan Tepeleri’nin ise yıllardan beri İsrail siyonizminin işgali altında olduğunu hatırlatarak sırada Suriye ve İran’ın bulunduğunu ifade etti.

Bölgedeki emperyalist saldırganlığa ‘dur’ demek için onurlu Filistin halkının ve Ortadoğu halklarının yanında olduklarını belirten Serdaroğlu, Filistin devletinin haritalardaki yerine değinerek Filistin’in bir toprak parçasından çok bir anlayış ve duygu olduğuna vurgu yaptı.

Türkiye’deki emek ve demokrasi güçleriyle Filistin halkının mücadele örgütleri arasında uzun yıllara dayanan bir dostluk bulunduğunu söyleyen Serdaroğlu, DİSK’in Filistin Sendikalar Konfederasyonu başta olmak üzere bölgedeki demokrasi güçleriyle dayanışma içinde olduğunu ve bugünün “Filistin Halkıyla Dayanışma Günü” olması nedeniyle DİSK üyelerinin çalıştığı bütün iş yerlerinde Filistin’le dayanışma bildirimleri dağıtıldığını ve DİSK’e bağlı sendikaların Filistin bayraklarıyla donatıldığını belirtti.

Serdaroğlu hükümete de seslenerek İsrail ve ABD ile yapılan tüm askeri anlaşmaların feshedilmesini, füze kalkanının kaldırılarak emperyalizmin çıkarlarının değil, Ortadoğu halklarının yanında yer alması gerektiğini belirtti, Türkiyeli şirketlere de işgale ortak olmamaları çağrısında bulundu.

Serdaroğlu sözlerini “Filistin Halkı yalnız değildir. Türkiye’de işçiler, emek ve demokrasi güçleri özgür ve demokratik bir Filistin kurulana kadar sizinle birlikte olacaktır” diyerek tamamladı.

Eylem “Filistin Halkı Yalnız Değildir”, “Katil İsrail Gazze’den Defol”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği” sloganlarıyla sona erdi. □

HEY TEKSTİL İŞÇİLERİ TOBB ÖNÜNDE

15 Kasım:

Hey Tekstil patronu Aynur Bektaş tarafından 9 Şubat günü kapı önüne konularak 3-4 aylık maaşları ve tazminatları verilmeden kovuldukları için fabrika önünde 280 gündür eylemde olan Hey Tekstil işçileri, 15 Kasım günü saat 13.30'da çadırlarını Aynur Bektaş'ın üyesi olduğu Ticaret Odalar ve Borsalar Birliği önüne taşımak üzere pankart ve sloganlarla bina önüne yürüdüler.

İşçilerin gelmesine yakın tüm çevre çevik kuvvet ve sivil polis ablukasına alındı. Hey Tekstil işçileri bina önüne geldiklerinde bir basın açıklamasını yaptılar. Kendilerinin 280 gündür açlığa mahkum edildiğini, patronları Aynur Bektaş'ın ise TOBB'da görevine devam ettiğini belirten işçiler, TOBB önünde direniş çadırlarını kuracaklarını ve 420 işçiyi açlığa mahkum edenlere karşı açlık grevine başlayarak açlıklarıyla direneceklerini söylediler.

İşçiler basın açıklamasının ardından TOBB binasının karşısındaki kaldırımda çevik kuvvet ve sivil polis ablukasını altında sloganlarla çadırlarını kurdular. Polisin çadırın kaldırılmasını aksi takdirde müdahale edeceklerini söylemeleri üzerine Av. Taylan Tanay ve Av. Gülvin Aydın, bir süre müdahaleyi önlemeye çalışınca sivil polisler tarafından uzaklaştırılmaya çalışılırken, çevik kuvvet polisleri de çadırın kenarındaki işçilere saldırarak yerlerde sürükledi. Çadırı dağıtarak yırtmaya çalışan çevik kuvvete direnen işçilere sivil polis de saldırdı. İşçiler pankartlarını ve parçalanmış çadırlarını vermeyerek sloganlar attılar. Yerlere oturan işçiler polisler tarafından darp edildi. Avukatlar bu durum karşısında polislerle tartışmaya başlayınca polislerce tartaklandılar. Bir polis otobüsü getirilerek işçiler zorla gözaltına alınmaya çalışıldı. İşçiler birbirine kenetlenerek ve arkadaşlarını polisin elinden kurtararak gözaltına alınmalarını engellediler. İşçileri gözaltına alamayan çevik kuvvet onları ite-kaka TOBB önünden uzaklaştırmaya çalıştı. Yarım saatten fazla süren arbedenin ardından işçiler, TOBB binasının 50 metre ilerisinde pankartlarını tekrar açarak sloganlar ve marşlarla ey-

lemelerini yarım saat daha sürdürdüler.

Roseteks işçileri, Kiğılı işçisi Didem Sorhun, ÇHD İstanbul Şubesi Avukatları, Mücadele Birliği Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, Emekli-Sen üyeleri de eyleme katılarak Hey Tekstil işçilerine destek verdi.

16 Kasım:

İşçiler 16 Kasım günü yine TOBB önüne çadır kurmak için Vakıf Bank Genel Müdürlüğü önünde bir araya geldiler.

TOBB binası etrafı çevik kuvvet ablukasındaydı yine. Basın açıklamasında "uyarıyoruz 281 gündür direniyoruz. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Çünkü elimizde ne varsa patronlar tarafından çalındı. Susup oturmamızı bekleyenlere, bunun için kalkanlarımızı kaldıranlara, küfredenlere, tekme atanlara, gaz sıkma tehdidinde bulunanlara, bizi bir pislik gibi görüp süpürmekten bahsedene cevabımız net. Susmayacağız. Haklarımızı alınca kadar vazgeçmeyeceğiz. Aynur Bektaş için değil polis TSK da seferber olsa tek bir hakkımızı yedirtmeyeceğiz, haklarımız için mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi işçiler.

Açıklamadan sonra işçiler yolun karşısına geçerek çadırlarını kurdular. İşçiler-

den İrfan Erdemirci ve Erdinç Özün iki günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

17 Kasım:

Her Cumartesi günü Taksim'de yürüyüş yapan Hey Tekstil, BEDAŞ, Darkmen işçileri bu hafta da Taksim Meydanı'nda bir araya geldi.

Taksim'den başlayan yürüyüşte işçiler İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mango Mağazası önünde durarak mağazaya girdiler. Mağazanın içinde ellerindeki döviz ve pankartı açan işçiler, mağazanın ikinci katından "Gaspedilen Haklarımızı İstiyoruz -Direnen Hey Tekstil İşçileri" yazılı pankartı açtılar ve "Yaşasın Hey Tekstil Direnişimiz" sloganı attılar.

Ellerindeki "Mango Suç Ortağıdır Haklarımızı Alacağız" dövizlerle mağaza içinde dolaşan işçiler bir süre sonra eylemlerini sona erdirdi. İşçiler, Galatasaray Meydanı'na doğru yürüyüşlerine devam etti.

19 Kasım:

19 Kasım günü Kanyon Alışveriş Merkezi önünde bir araya gelen işçiler sloganlarla TOBB önüne yürüdü. Ancak Vakıf Bank'ın önünde barikat kuran polis, TOBB önüne geçmelerine izin vermeye-

Sokaklar

ceğini söyledi.

İşçiler kaldırımda oturma eylemi gerçekleştirerek polisin tavrını protesto etti. 20 dakika boyunca süren oturma eyleminde şarkı ve türküler söyleyen işçilere daha sonra polis biber gazı ile saldırdı. TOMA aracıyla sıkılan tazyikli suyun da ardından ileri yaşta olan işçilerden fenalaşanlar oldu. Kısa süre yaşanan arbededen sonra 11 işçi gözaltına alındı.

20 Kasım:

Hey Tekstil işçilerinin 20 Kasım günü TOBB önünde yapmak istedikleri eyleme polis yine izin vermedi.

İşçiler bir önceki gün yaşanan polis saldırısını protesto ettiler, sloganlar attılar. Saldırıyı kınayan işçiler adına açıklamayı Hey Tekstil işçisi Zeynep Gültekin yaptı. 284. gününde bir kez daha polisin saldırısıyla karşı karşıya kaldıklarını hatırlatan Gültekin, polisin baskı ve gözaltılarının kendilerini mücadelelerinden yıldırmayacağını belirterek konuşmasını bitirdi.

Açıklamadan sonra kortej halinde TOBB binası önüne gitmek için yürümeye başladılar. Vakıf Bank'ın önünde barikat kuran polis yine izin vermedi. İşçiler barikata yüklenince kısa bir süre arbeye yaşandı. İşçiler daha sonra barikat önünde yarım saat kadar oturma eylemi gerçekleştirdi.

Eylem Kanyon AVM'nin önüne kadar yapılan kısa bir yürüyüşten sonra ertesi gün de aynı saate eylem yapacaklarının duyurusuyla sona erdi.

21 Kasım:

Hey Tekstil işçileri eylemlerinin 285. gününde yine Kanyon AVM önünde pankart açarak yürüyüşe geçtiler. Vakıf Bank önünde barikat kuran polis, işçilerin TOBB binası önüne gitmelerine izin vermedi. Polis barikatı önünde duran işçiler bir saate yakın oturma eylemi yaptılar. Eyleme Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri ve Çağdaş Hukukçular Derneği destek verdi.

Basın açıklamasını okuyan Hey Tekstil işçisi Celal Sevim polisin baskı ve gözaltılarının mücadelelerinden yıldırmayacağını belirtti.

Çevik kuvvet barikatı önünde bir saate yakın oturma eylemi yapan işçiler sık sık slogan attılar ve marşlar söylediler. Oturma eyleminden sonra kortej halinde Kanyon AVM'nin önüne kadar yapılan kısa bir yürüyüşten sonra işçiler artık her gün 12.30'da eylem yapacaklarını duyurarak eylemi sonlandırdılar. □

İŞ HAKKIMIZI DA GERİ ALACAĞIZ

305 Hava İş üyesi işçi, bu hafta Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir araya geldiler. Meydanda bir araya gelen işçiler "THY AO. Ve Teknik AŞ.de İşten Atılan İşçiler, İşlerine Geri Alınsın, Grev Haktır Yasaklanamaz" pankartı açtılar ve "İşçi Kıyımına Son", "İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın" dövizleri taşıdılar. Bir saat boyunca eylemlerini sürdüren işçiler sık sık "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "İş Ekmek Yoksa Barışta Yok", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları attılar. Eyleme Mücadele Birliği, Emek ve Özgürlük Cephesi ve TKP 1920 destek verdi.

Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, işçilerin neden işten atıldığını hatırlatarak her türlü baskı ve tehdide rağmen grev hakkını söke söke aldıklarını söyledi. Ayçin, "Grev hakkımızı söke söke aldık. Sıra işten atılan 305 işçinin işe geri alınmasında. Direnen iş hakkımızı da geri alacağız" diye konuştu.

Basın açıklamasının ardından işçiler türküler eşliğinde halay çekerek ve sloganlar atarak eylemlerini sonlandırdı. İşçiler geçen hafta da Kadıköy'de eylemdeydi. □

BÜRO EMEKÇİLERİ EYLEMDE

HAKLARIMIZIN GASP EDİLMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ

Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri, 2012-2015 Dönemi Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısı'nı protesto eden eylemlerini sürdürüyor. Tasarıyı protesto etmek ve ücretsiz servis-yemek haklarının gasp edilmesini kabul etmediklerini söylemek için eylemlerine 22 Kasım günü bir yeni- si eklediler.

Çeşitli kamu kurumlarında çalışan Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri, öğle saatlerinde gruplar halinde Cevizli Tren İstasyonu'nda sloganlar, alkışlar ve davul-zurna eşliğinde toplanarak Kartal-Cevizli Adliyesi'nin bahçesine geldiler. Bir süre Kartal Adliye binası önünde slogan atan emekçiler yağan sağanak yağmura rağmen adliyede çalışan emekçileri ve iş takibi için gelen vatandaşları da eyleme destek vermeye çağırdılar.

Sloganlarla yürüyüş yapan emekçiler Kartal Adliye binası önünde toplandılar. Burada "Servis Hakkımız Gasp Edilemez Yeter Artık! Ücretsiz Servis Ücretsiz Yemek İstiyoruz - BES İstanbul 3 Nolu Şube" yazılı pankart açarak emekçilerin her geçen gün daha fazla yoksulluğa itildiğini belirten konuşmalar yapıldı.

Basın açıklamasında, ulaşım hakkından vazgeçmeyeceklerini ve yargıda adalet istediklerini, ücretsiz servis ve ücretsiz yemek haklarının gaspedilmesini kabul etmediklerini, kazanılmış hakları için alanlarda olmaya ve mücadeleyi sürdürmeye devam edeceklerini söyledi emekçiler.

Büro Emekçileri Sendikası üyeleri yağın sağanak yağmura rağmen bir süre daha alkış ve sloganlarla Bütçe Kanun Tasarısı'nı protesto etti. Eylemlerinin önümüzdeki hafta da devam edeceğinin duyurusu yapılarak eylem haley çekilerek slogan ve alkışlarla bitirildi.

EMEKÇİLER HAKLARINI VERMEYECEK

Büro Emekçileri Sendikası Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) önünde Bütçe Kanun Tasarısını protesto etti.

30 Ekim'de TBMM'nde görüşülmeye başlanan 2013-2015 Dönemi Merkezi Yönetim Bütçe Kanun Tasarısının kamuda taşeronlaştırma ve güvencesiz çalışmanın kural haline geldiği bir ortamda hazırlanmış dikkat çeken emekçiler, kamuda esnek, kuralsız ve performans esaslı çalışma biçiminin emekçiler açısından acı meyvelerini verdiğinin altını çizdiler.

22 Kasım günü TÜİK çalışanları bina önünde bir araya geldiler ve "Asgari Bir Ücretle Asgari Bir Yaşama Hayır! Ücretsiz Yol Ücretsiz Yemek İstiyoruz" pankartı açarak "Savaşa, Ranta Değil Emekçiye Bütçe", "Güvenceli İş, Güvenceli Gelecek İstiyoruz", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız" sloganları attılar. Büro Emekçileri Sendikaları 1. 2. ve 3. şubeleri adına basına açıklama yapan BES 2 nolu şube yöneticisi Murtaza Tekgezer gelir dağılımındaki adaletsizliğin her geçen gün daha da derinleştiğini belirterek, kamu emekçilerinin kazanılmış haklarının ellerinden bir bir alındığını söyledi.

Eylem açıklamadan sonra sloganlarla sona erdi. □

400 HAFTADIR SUSMUYORLAR

400 haftadır Galatasaray Meydanı'nda kaybettikleri eşleri, kardeşleri, anaları, babaları için oturan Cumartesi İnsanları bugün bir kez daha "Asla vazgeçmeyeceğiz, asla affetmeyeceğiz" dedi.

Cumartesi Annelerine Sırrı Süreyya Önder, Sırrı Sakık, Pervin Buldan, Levent Tüzel, Sezgin Tanrikulu Ahmet Şık, Banu Güven, Ali Topuz, Pınar Aydınlar gibi birçok siyasetçi, gazeteci, sanatçı destek verdi. Eylem kayıp yakınlarının konuşmalarıyla başladı.

80 faşist darbesinde gözaltına alınan Cemil Kırbayır'ın abisi Mikail Kırbayır ilk sözü olarak, 12 Eylül faşizminin, kendilerine giydirilen deli gömleğiyle bu alanlarda seslerini duyurmaya çalıştıklarını, yıllardır bu meydanlarda adaleti, vicdanı ve ahlakı aradıklarını söyleyerek, yıllarca kendilerine yalan söylendiğini, "fırar etti" denilen Kırbayır'ın işkenceye uğrayıp cesedinin kaybedildiğinin ortaya çıktığını belirtti.

Ferhat Tepe'nin eşi Zübeyde Tepe, "Biz buradayız katiller nerede? Neden yargı önüne çıkarmıyorsunuz?" diyerek 400 haftadır direndiklerini ve direnmeye devam edeceklerini söyledi.

Kasım Aksoy'un eşi Leyla Aksoy, "Feryat ediyorum sesimi duymuyor. Kocamın tespit edilmiş bir suçu yoktu. kayıplarımızın katilleri bulunana kadar bu meydanlardayız" diyerek, kemikleri dahi olsa kendilerine verilmesini istedi.

Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun, "Yıllardır bu meydanlarda acılarımızı dile getiriyoruz. Onların kirli yüzü temizlenene kadar, kayıplarımızın katilleri bulunana kadar ellerimiz onların yakasında olacak" dedi.

Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, Mehmet Açar'ın "Üstüme gelmeyin bir tuğla çekilirse herkes altında kalır" söylemine işaret ederek, "O yüzden tuğlayı çekmeye korkuyorlar. Gün gelecek bu halk o tuğlayı çekecek ve onlar altında kalacaktır" dedi.

Muzaffer Yedigöl'ün kardeşi Nurettin Yedigöl, 12 Eylül davasının sözde bir yargılama olduğunu söyleyerek, "Size nasıl işkence yaptığınızı sormuyorum. Abimi nereye gömdünüz?" diyerek tepkisini dile getirdi.

Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç, Dünyanın dört bir yanında seslerinin duyulduğunu vurgulayarak, "bizim ülkemiz bizi duymadı. İnsanlara yas tutma hakkını çok gördüler. Nice Berivanlar, Zilanlar, Berfinler anasız babasız bırakıldı. Bunun hesabını sormak boynumuzun borcu. Buna sessiz kalan herkes suçlu" dedi.

Seyhan Doğan'ın kardeşi Hazni Doğan, Vecdin Avcıl'ın abisi Behçet Avcıl, Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak, Hayrettin Eren'in kardeşi Faruk Eren, in konuşmalarının ardından BDP İğdır Milletvekili Pervin Buldan; "Ülkenin gerçeğinin faili meçhuller ülkesi olduğu gerçeğidir. Çocuğunu bulmayan analar, babalar var. Bu ülkeden o çocukların hesabını sormaya devam edeceğiz" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Maside Ocak, 400.buluşmada 32 yıldır süren Hayrettin Eren'nin hikayesini anlattı. "400 haftadır bu meydandan devleti yönetenlere sesleniyoruz; kayıplarımızın akıbetlerini açıklayın, faillerini yargılayın. ... Topluma sesleniyoruz; susmayın susarak kaybedenleri cesaretlendirmeyin. Ancak siz taleplerimizi sahiplenirseniz kaybedenlerin yargılanacağı iklimi yaratabiliriz. 400. haftamızı bir milat kabul ederek, sesimize ses verin" dedi.

Eylem 401. haftada yine buluşma çağrısı yapılarak sona erdirildi. □

GÜLTEPE'NİN EMEKÇİ KADINLARI TARTIŞIYOR

Bizler İzmir Emekçi Kadınlar (EKA) olarak 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Hayıp Günü dolayısıyla 23 Kasım günü Gültepe Ege Kars Demokrat Dernekler Federasyonu'nda bir panel-söyleşi düzenledik.

Saat 14.00'da başlayan söyleşi için Hukuk Fakültesi öğrencileri 1 hafta önce bölgede kadınların yaşadığı sorunlarla ilgili anket çalışması yapmışlardı. Panelist arkadaşlarımızdan biri bu anket sonuçlarını da sundu, kadınların çoğu "şiddet yok" demişti, sözleri bunu söylese de bakışları aksini anlatıyordu aslında. Panelimiz ilk olarak birçok insana sorulan "Namus Nedir" sorusuna verilen cevapların olduğu video kaydını izlemekle başladı. Hukuk öğrencisi olan kadın arkadaşımız medyanın kadını cinsel obje olarak kullandığını söyleyerek kadın ölümlerinin rakamlarını aktardı ve 25 Kasım'ın tarihçesine değindi.

Sonrasında kadının uğradığı yargısal şiddeti bizlere anlatmak üzere Av.Sevinç Sarıkaya söz aldı. Bizlere herhangi bir şiddet durumunda hukuksal olarak sahip olduğumuz hakları anlattı. Yaşanan davalar üzerinden aslında hukukun yazılı olarak var olduğunu ve pratikte çoğu zaman uygulanmadığını söyledi.

Son sözü EKA'dan bir kadın arkadaş aldı ve bizlere kadınların cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürsünü tarihsel olarak anlattı, çözümlerini sundu.

Panelist arkadaşımız "kadının gerçek özgürlüğünü ele alması mümkündür" dedi ve ekledi: "kadına, onun özgürlüğüne gerçek önemi veren sistem vardır bu sistemin adı sosyalizm". Bu anlatımlar sırasında kadınlar ara ara söz alıp konuştular. Yapılan panelde kadının yalnızca cinsel olarak sömürüldüğü değil aynı zamanda sınıfsal ve ulusal olarak da sömürüldüğü vurgulandı. "Dolayısıyla kadın özgürlüğü ancak kendisini her anlamda sömüren sisteme yani kapitalizme son vererek ulaşabilir. Burjuva kadınlar ile emekçi kadınların yaşadığı sorunlar aynı değildir bizim özgürlüğümüz ait olduğumuz sınıfın özgürlüğüne bağlıdır" dedi ve panelimiz panelist arkadaşımız "kadın tek başına bir hiçtir, ama örgütlü olması durumunda kadın her şeydir" sözü ile son buldu.

Yaşasın Emekçi Kadınların Mücadele Birliği

İzmir EKA

JİN JİYAN AZADI

Hareketi BDP il binası önünde toplanarak konağa doğru yürüyüşe geçti.

Emekçi kadınlar (EKA)'nın destek verdiği eylemde polis kadınların yürümesine izin vermek istemedi. Geri adım atmayan kadınlar "yürüyeceğiz" diye ısrar edince polis yolu açmak zorunda kaldı.

Yürüyüş esnasında sık sık "Jin Jiyan Azadi", "Kadınız Haklıyız Kazanacağız", "Be Jin Jiyan Nabe", "Baskılar Bizi Yıldırma-

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü olan 25 Kasım Pazar günü saat 13.00'da Demokratik Özgür Kadın

maz" sloganları atıldı. Yürüyüş ara ara polisin engellemeleri ile karşılaştı. Çevreden de destek gören eylem yaklaşık 1 saat sürdü. Basın açıklamasının yapılacağı yerde de polisin önlem aldığı görüldü. Yapılan açıklamada "kadın olarak bizler her zaman ezildik, sömürüldük, hor görüldük artık bizimde bir mücadelemiz var. Erkek egemen zihniyete sahip bir sistemde yaşıyoruz. Mücadelemiz haklıdır. Bizlere bu mirası bırakan, 1960'da Trujillo diktatörlüğü tarafından tecavüz edilip öldürülen Mirabel kardeşleri buradan anıyoruz" denildi.

Kadınların eylemi, halaylar çekilerek son buldu.

İzmir Emekçi Kadınlar (EKA)

EMEKÇİ KADINLAR TAKSİM'DEYDİ!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü'nde Emekçi Kadınlar Taksim'deydi. Saat 13.00'de sloganlarla Galatasaray Meydanı'nda toplanan Emekçi Kadınlar, "Şiddetin Kaynağı Kapitalizmi Yıkalım" pankartı açtılar.

Kadınların maruz kaldığı şiddetin temel kaynağının kapitalist sistem olduğunu, sistemin kendi devamını sağlamak için bunu beslediği anlatıldı yapılan konuşmalarda.

Emekçi Kadınların eylemi ilk olarak bir kadın öğrencinin Bertolt Brecht'in "Ninni" şiiriyle başladı, ardından Devinim Tiyatro Atölyesi, Bayrampaşa Zindanı'nda yazılmış olan "Oğul Verdik" şiirini okudu. Emeğe Ezgi de Keçe Kurdan ve Nataşa parçaları ile eyleme destek verdi. Devinim Tiyatro Atölyesi, Emeğe Ezgi'nin söylediği "Kamber Ateş" parçası eşliğinde zindandaki oğlunu bildiği tek Türkçe kelime ile ziyaret eden ve yüreğindeki her şeyi o kelimeye sığdıran Kürt ananın dramını sergilediler bize. Kimsenin gözyaşını tutamadığı kısa gösterimin ardından sloganlarla yürüyüş için kortej oluşturuldu.

Sloganlar atarak yürüyen Emekçi Kadınlar, yol boyunca ajitasyon konuşmaları yapmaya devam ettiler. Taksim Tramvay durağına sloganlar, alkışlar ve zılgıtlarla ulaşan kadınlar, burada basın açıklaması yaptılar. "Biz kadınlar bütün tarihsel süreçler boyunca bize dayatılan ikincil konumumuza karşı hep mücadele ettik, bugün de etmeye devam ediyoruz. Egemenler ne zaman kendilerini tehlikede görseler, ilk biz kadınlara yöneltirler saldırılarını... Cadı diye yakıldık, vurun kahpeye diye taşlandık, darağaçlarında can verdik yine de vazgeçemedik mücadeleden. Vazgeçmeyeceğiz! Zindan savaşımını tarihi bunun en somut örneğidir. Daha birkaç gün önce bütün sokakları" diyen Emekçi Kadınlar, zindanların bunun en somut örneklerinden olduğunu söylediler.

"Biliyorlar ki kitlelerin her sokağa çıkışında; işçi eylemlerinde, öğrenci eylemlerinde, Kürt halkının eylemlerinde en öndekiler yine kadınlar. Mahallesinde evleri, köyünde ormanları başlarına yıkılınca, çocukları tehlikeye düşürünce panzerin önüne ilk dikilen yine kadınlar. Bundandır kadınları yeniden eve sokmak için çabaları, bütün öfkeleri, kinleri" denilen açıklama, "Egemen sınıflar; Kelebekler diye anılan Mirabel Kardeşlerden çok önce başladı kendisine karşı gelen kadınlara şiddet uygulamaya, işkence yapmaya, tecavüz etmeye, katletmeye... Bugün de devam ediyorlar, bu saldırıların son bulması bizlerin elinde..." denilerek sona erdi.

Eylemden sonra yapılacak olan söyleşi için herkes Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'ne davet edildi. Burada yapılacak söyleşide önce aile içinde ve sokakta yaşanan şiddete, fabrikalarda, işyerlerinde, savaşa ve zindanlarda kadının yaşadığı şiddet üzerine konuşuldu.

Aile içinde ve sokakta yaşanan şiddeti anlatan Av. Sevinç Sarıkaya önce aile içi şiddete, haksız tahrik indirimlerine, namus cinayetine, mahkemelere, AİHM kararlarına örnekler verdi; Nahide Opuz davasına, sığınma evlerine değindi ve kadınların "sığıntı" olmadığını vur-

guladı. İzmir'de 9 Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencilerinin Gültepe Mahallesi'nde yaptıkları anketten örnekler verdi. Genç kadınlar "namus"u evden dışarı çıkmamak vs. olarak algılamak, orta yaşın üzerindeki kadınların "namus diye bir şey yok, bu bize uygulanan baskıdır" dediği, ideal kadın nasıl olmalı sorusuna genç kadınların "kocasının sözünden çıkmayan" vb. olarak tanımlamalarına rağmen yaşı kadınların "kendi ayakları üzerinde durabilen kadın" demeleri dikkat çekiciydi.

Her yaştan kadın ve erkek yaşadıkları, tanık olduğu şiddet tecrübelerini paylaştı. Genç bir kadının, sesi titreyerek "polis 'şiddete uğruyorsanız bize gelin' sözleri tamamen yalan" demesi, herkesi düşündürülen bir konu oldu. Şiddetin sadece fiziksel olmadığı, ekonomik, psikolojik olduğuna da değinilen söyleşide şiddeti uygulayan erkeğin psikolojik olarak sorunlu olduğu söylenmesine cevap veren psikiyatri hemşiresinin "benim hastalarımın hiçbiri böyle şeyler yapmıyor" demesi ortamı neşelendirirken buradan çıkan sonuç, şiddetin sebebinin bireysel değil toplumsal olduğu oldu.

Çalışan kadınların işyerlerinde, fabrikada yaşadığı şiddete değinen Nursel Çelik de kadın işçilerin uzun çalışma saatlerine ve çalışma koşullarının kadınlarda yarattığı olumsuz etkilere değindi. THY işçisi kadınların yaşadıklarına örnekler veren Çelik, merdivenaltı atölyelerde hiçbir sigortası, sosyal hakkı olmadan çalışan çok genç yaşta kadınlar örnekler verdi, nişanlı ya da hamile kalma ihtimali olan kadınların işe alınmamasının bile şiddet olduğunu söyledi; okuması yazması olmayan mevsimlik tarım işçilerin durumuna değinildi. İzleyiciler de sürekli ayakta, ağır işte, masa başında çalışmanın yarattığı olumsuzluklara örnekler verdi.

Savaş konusuna gelindiğinde, sosyalistlerin hangi savaşı destekleyip hangi savaşa karşı olması gerektiğiyle konuya giren Özlem Oral, coğrafyamızda bir savaşa girmek üzere olduğumuzu, bu savaşta biz kadınların önce savaşın çıkmasına engel olmaya çalışması, "çocuklarımızı askere göndermeme" çağrısı yapmak gerektiğini, çünkü savaşlarda en fazla ve direk olarak kadınların etkileneceğini anlattı.

Fatma Yıldırım ise zindanlarda kadınların yaşadığı şiddete değindi. "Şiddet sadece aile içinde vs. yaşanan bir şey değil. Bir de politik şiddet var. Bunlar sizin devrimci iradenizi, kimliğinizi kırmak için" diyen Yıldırım, 10 yıl kaldığı cezaevinde 19 Aralık katliamını Bayrampaşa Zindanında yaşadığını ve burada diri diri yakılan kadınlardan biri olduğunu anlattı. Burada insanlık dışı saldırılar yaşadıklarını anlatan Yıldırım, "seni ayakta tutan irade ve bilincin. Devletin tankı, topu ve tüfeğiyle senin üzerine gelmesi, bir tutsağı ayakta görmekten nasıl korktuğunu gösteriyor" dedi. Zindanlarda yaşanan gözyalıtı, küfür ve işkence ile başlayan, çıplak arama vb ile devam eden şiddet sürecini anlattı.

Söyleşi, konu üzerine bireysel sohbetlerle sürdü. □

31. TÜYAP KİTAP FUARI EMEĞE EZGİ VE SELAH ÖZAKIN AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ STANDINDA

07 ARALIK
CUMA
Saat: 19⁰⁰

EMEĞİN EZGİLERİYLE
Emeğin Dünyasını
kurmaya

KONSER
Agirê Jivan
Emeğe Ezgi
Mehmet Esatoğlu
Selah Özakin

YER: Sultan Dügün Salonu
Gazi Mah. Dört Yol
İletişim için
0212 419 68 51
0212 249 44 43

**emeğin
dünyası**

facebook.com/emegindunyas

AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ ekinsanat.org
212 249 44 43

Tiyatro Atölyesi
Burhan Gün
Şiir Atölyesi
Selah Özakin
Fotoğraf Atölyesi

KAYITLARIMIZ
BAŞLAMIŞTIR

İstiklal Cad. Rumalı Han.
No:88/11 Beyoğlu / İstanbul

Müzik Atölyesi
Gitar
Piyano
Bağlama
Yan Flüt
Bas Gitar
Perküsyon
Ses Eğitimi
Halk Oyunları

ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

